

GEGARANDEERDE OPLAGE 30000 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

FOTO'S VAN DEN
BRAND TE ZANDVOORT

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4^{DE} JAARGANG No. 50

15 cts.

VRIJDAG 6 MAART 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.



HET 50-JARIG BESTAAN DER TOONEELSCHOOL

Zaterdag heeft in het gebouw der school aan de Marnixstraat de feestelijke herdenking plaats gehad van het 50-jarig bestaan der Tooneelschool. Hierboven een groep, bij die gelegenheid gemaakt, waarop men op de eerste rij geheel rechts den tegenwoordigen directeur der school, Balthazar Verhagen ziet. Naast dezen de Voorzitter, Jhr. A. W. G. van Riemsdijk. Links, met handen over elkaar, wethouder E. Polak.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

29STE VERVOLG

Lilian zonk als machteloos neer in een stoel. Tranen vloeiden haar over de wangen. Wel wist ze nog niet, of Ronald haar lief had, maar het was toch een bevrijding voor haar te weten, dat zij met haar liefde voor Ronald Veva geen onrecht deed.

Alles zag er nu anders uit. Zij overdacht alles wat er tusschen hem en haar gebeurd en gesproken was en zij bezag het nu van een ander standpunt. Nu kregen ook zijn smartelijk verlangende blikken een andere beteekenis voor haar, waaraan zij echter nog niet durfde gelooven.

Zacht en aarzelend kiemde de hoop in heur borst en stille tranen spoelden de smart weg, die haar zoo lang gefolterd had.

Tante Stafi keek stil naar het schreiende meisje, met warme, liefdevolle blikken. Dat was het dus wat tusschen Lilian en Ronald had gestaan! Zij begreep nu alles.

„Wij hebben ons vergist, Hans. Je dochter voelde zich ongelukkiger dan wij wisten. Aan het majoraat heeft zij nauwelijks gedacht. Nu is mij alles duidelijk. Ronald bleef op een afstand van Lilian om de voorwaarden van het majoraat en zij deed koel en uit de hoogte, omdat ze hem met Veva verloofd waande. — Maar nu zal alles wel goed worden.”

Zoo dacht de oude dame en zij vouwde de handen in gebed. En zij vermoedde niet, dat er nog steeds een groote hinderpaal stond tusschen beide gelieven.

Tusschen Veva en Lilian werd van nu af de verhouding nog inniger.

Veva deed niets liever dan praten over haar Georg en Lilian werd niet moede met toeluiseren. Lilian was nu vervuld van een kalme rust, een kostelijken vrede. En dit verzachtte haar leed om het verlies van haar vader. Zij voelde zich één met den gestorvene en zijn liefde leek haar een onvergankelijk goed, dat nooit voor haar kon verloren gaan.

In deze vreedzame stemming maakten de drie dames voorbereidselen voor het Kerstfeest. Lothar kwam nu en dan om de dames, die nu overigens slechts weinig gasten zagen, wat op te vroolijken.

Lilian had Lothar dadelijk verzocht, de maandelijksche toelage die haar vader hem had toegezegd, ook van haar te willen aannemen.

„Je móét het doen, Lothar, ik heb dat met papa samen bepaald. Het is zijn wensch, al heeft hij hem niet meer kunnen beschrijven. Je mag me niet verhinderen zijn wensch te vervullen.”

Lothar nam dankbaar aan wat Lilian hem op zoo kiesche wijze aanbood.

„Jij en je vader, Lilian, jullie zijn bij ons teruggekomen in het vaderland, zooals het Kerstkind met den kerstboom komt bij de brave kinderen. Met volle handen worden de weldaden over ons uitgestrooid. En wij kunnen niets doen om onze dankbaarheid te toonen.”

Lilian weerde hem lachend af. In het geheim hield Lilian toen lange conferenties met tante Stafi. En tengevolge daarvan reisde tante Stafi naar Berlijn om er voor Lilian boodschappen te doen, zooals ze zei.

Lilian had haar verzocht, voor Veva een compleet uitzet te koopen. Zij wilde haar dit als kerstgeschenk geven. Tante Stafi was eerst even geschrokken, toen Lilian haar den prijs noemde, dien ze er voor besteden mocht.

„Dat is immers veel te veel, Lilian!”

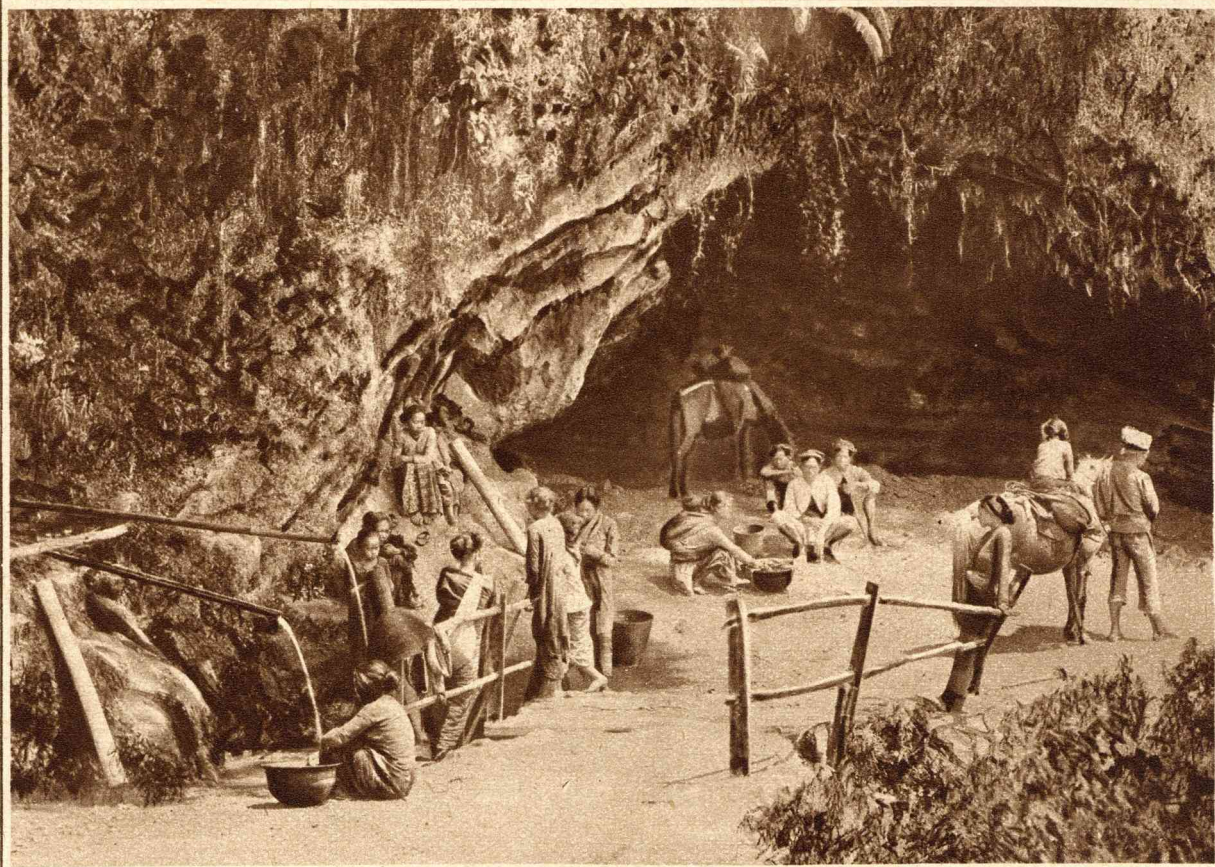
Maar Lilian moest op die wijze uitdrukking geven aan haar groote vreugde, nu Veva niet de verloofde van Ronald was.

„Och, tante Stafi, laat me toch. Ik kan me die weelde heusch wel veroorloven. Wat zou ik alleen met al m'n geld moeten aanvangen? En wordt het zóó niet goed besteed? U zult eens zien, hoe blij Genoveva er mee zal zijn! Lang zullen we haar nu wel niet meer bij ons mogen houden, maar daar wil ik nu nog niet aan denken. Ik zou wel willen dat ze hier in de buurt bleef, maar ik weet niet, hoe dat geschikt zou kunnen worden.”

Dus reisde tante Stafi voor eenige dagen naar Berlijn, met zoo'n stralend gezicht, alsof zij zelve

UIT INDIË

OP DEN WEG NAAR DEN
BROMO-GROT BIJ PODOKOJO



Het is merkwaardig, hoe weinig de Nederlander van Indië weet; merkwaardiger misschien nog, dat hij er zoo weinig om geeft er iets van te weten. Indië is voor hem een vreemd land, een land dat hem niet aangaat en die er geen zoon of geen broer of geen ander familielid heeft wonen, denkt er eenvoudig niet aan, laat staan dat hij er eenige belangstelling voor voelt wat er daarginds omgaat.

de bruid was, die een schitterend uitzet krijgen zou.

Lilian en Veva hadden het intusschen druk met allerlei voorbereidselen voor het kerstfeest.

Ronald von Ortlingen was sedert zijn bezoek van rouwbeklag nog niet weer in Kreuzberg geweest. Hij wilde de dames niet storen. Maar dag en nacht zag hij Lilian voor zich, met haar bekoorlijk bleek gezichtje en het stralende gouden haar in haar rouwkleeding.

Veva had hem per telefoon juichend verteld van haar „groote, groote erfenis”. Hij wenschte haar recht hartelijk geluk en zei, dat hij zijn gelukwensch later wel eens mondeling herhalen zou.

Tante Stafi kwam terug van Berlijn en Lilian en Veva haalden haar, per auto, van het station. Onderweg ontmoetten ze Lothar, die met den heer von Thielen over de Markt wandelde. Lilian liet de auto stilhouden en de beide heeren kwamen groetend naderbij.

„Ik kom morgen naar Kreuzberg, om jullie adieu te zeggen,” zei Lothar. „Voor Kerstmis ga ik naar huis.”

En toen de beide heeren weer verder gingen, zei von Thielen zuchtend:

„Wat ben jij toch een geluksvogel, Lothar! Twee zulke schattige nichtjes voor één mensch — dat moest door de politie verboden worden!”

Den daaropvolgenden dag maakte Lothar zijn

afscheidsbezoek. Hij zou pas na Nieuwjaar weer terug komen.

Terwijl hij nog met de dames zat te praten, liet Ronald von Ortlingen zich aandienen. Toen hij binnen kwam en Lilian begroette, zag hij hoe haar gelaat met een diepen blos overtogen werd. En in den loop van het gesprek viel het hem op, hoe ze hem nu en dan met een eigenaardigen blik aanzag. Er was nu in haar oogen geen koele afwijzing meer en ook de toon van haar stem was veranderd. Zij vermeed nu niet meer, hem aan te spreken zooals vroeger, maar ze praatte levendig met hem.

Hoe gelukkig zou dit hem hebben gemaakt als hij niet gedacht had, dat Lilian een ander lief had!

Veva en Lothar waren naar de groote zaal gegaan om de kerstboomen te bekijken en plotseling bedacht tante Stafi, dat ze iets vergeten had voor de huishouding. Met een vluchtig excuus ging zij de kamer uit.

Zoo zaten Lilian en Ronald alleen tegenover elkaar.

Lilian keek zwijgend naar heur handen, die roerloos in haar schoot lagen.

Ronald zag haar met gloeiende blikken aan. Zoo mooi en zoo lief, zoo echt zacht en vrouwelijk leek ze hem en tegelijk zoo fier, zoo vorstelijk in haar houding. Zijn hart klopte pijnlijk bij de gedachte, dat al dit lieflijke aan een ander zou moeten toebehooren. Hij haalde diep adem en zei op zachten toon:

„Ik ben u zoo dankbaar voor uw vriendelijkheid.”

Lilian keek hem aan.

„Ik ben u nooit onvriendelijk gezind geweest, meneer von Ortlingen. Maar ik wist niet, of u al dan niet een vijand van mijn vader en mij zoudt blijken te zijn, als u eenmaal wist wie wij waren.”

„Maar nu weet u het. En wilt u me nu voortaan als een trouwen vriend beschouwen?”

„Wilt u dat werkelijk zijn, meneer

von Ortlingen?” zei Lilian.

Hij drukte haar hand aan zijn lippen.

Even zagen ze elkaar met ernstige oogen aan. Lilian kleurde en trok haar hand uit de zijne. Hij streek zich over het voorhoofd.

„Ze heeft immers een ander lief,” zei hij bij zich zelve.

„Ik heb een verzoek aan u, meneer von Ortlingen,” zei Lilian.

„Als het in mijn macht ligt, is het reeds toegestaan, freule.”

Een bekoorlijke glimlach gleed over haar gezichtje.

„Ik zal u niet op een te zware proef stellen,” zei ze schalks. „Wilt u me toestaan binnenkort nog eens met tante en Genoveva naar Ortlingen te komen? Ik zou het portret van uw moeder graag nog eens willen zien. Toen ik met papa in Ortlingen was, heb ik het slechts vluchtig gezien. Ik moest toen papa's opmerkzaamheid afleiden, omdat hij zoo hevig getroffen was.”

Zijn grijze oogen straalden.

„Ja — komt u — zoo vaak en zoo lang als u wilt. Beschikt u over mij en over Ortlingen — ik kan me niets heerlijkers denken dan u van dienst te kunnen zijn,” zei hij opgewonden.

Haar hart klopte luid. Zij voelde, met een innige vreugde, hoe heel zijn hart haar tegenstraalde. Ronald von Ortlingen had haar lief, al uitte hij

zijn liefde niet in woorden! Vroeger had zij hem afgestooten door haar koelheid en nu ontzag hij haar rouw.

„Ik zal u dadelijk aan uw woord houden, meneer von Ortlingen. U moet het Kerstfeest hier met ons vieren. De verloofde van Genoveva zal met Kerstmis zeker bij haar willen zijn. Komt u met hem mee, als ik het u vraag?”

Wat zou Ronald haar hebben kunnen weigeren, als ze hem iets vroeg op deze wijze?

„Dat verzoek is een geschenk voor mij. Ik zal zéér gaarne komen.”

„En zult u ons voortaan weer vaker bezoeken?”

„Als ik u niet stoort — recht gaarne.”

„Nee, u stoort ons niet — wij hebben u zeer gemist.”

Hij sprong op. Het was hem niet mogelijk nog langer in haar stralende oogen te zien, zonder zijn kalmte te verliezen.

Toen kwamen Veva en Lothar weer binnen.

„Meneer von Ortlingen heeft me zooveel beloofd, dat hij bij ons het Kerstfeest vieren zal,” zei Lilian zoo rustig mogelijk.

Veva lachte.

„Dat heb ik ook niet anders verwacht,” zei ze. Lothar nam afscheid, maar Ronald bleef nog, op verzoek der dames.

Tante Stafi, die terugkwam, keek heimelijk naar Lilian en Ronald, maar zij vond niet wat ze had verwacht.

Men sprak over de verloving van Veva en Georg, die met Kerstmis publiek zou worden en Veva zei lachend:

„Verbeeld je, Ronald, Lilian dacht, dat wij in 't geheim verloofd waren, jij en ik! Is dat niet grappig?”

Getroffen zag Ronald naar Lilian, die diep bloosde.

„Hebt u dat gedacht?” vroeg hij op onvasten toon.

Toen hief zij plotseling de oogen op en ernstig zag ze hem aan, met een uitdrukking, die hem hevig ontroerde.

„Ja — dat dacht ik,” zei ze, zonder haar oogen van hem af te wenden.

Tante Stafi riep Veva bij zich om haar aandacht van Ronald en Lilian af te wenden.

Ronald wist Lilian's houding niet te verklaren. Er lag iets in haar oogen, dat hem verwarde.

„Ik heb toch uit haar eigen mond gehoord, dat zij een ander lief heeft — anders zou ik me misschien heel wat beginnen in te beelden. Maar nee — het verwart me alleen, dat ze lief en vriendelijk voor mij is, omdat ik dat niet gewend ben.” Zoo dacht hij bij zich zelve en hij trachtte kalm te blijven.

Op dat oogenblik bracht een der bedienden een telegram voor Lilian binnen.

Zij opende het en een stralende glimlach verhelderde haar gelaat.

„Bobby — lieve, oude Bobby,” zei ze stil voor zich heen, zoodat Ronald het hooren kon.

„Een beste trouwen vriend, de zoon van papa's vroegeren compagnon, die met ons meegekomen is van Amerika, telegrafeert me, dat hij tegen Kerstmis hier komt. Hij had het ons al beloofd,” verklaarde ze. „We krijgen dus nog een gast, tante Stafi. U zorgt er wel voor, dat zijn kamers in orde zijn, en dat hij het bij ons naar den zin heeft, niet?”

De woorden vielen vernietigend op Ronald's ontkiemende hoop. Bobby Blount — „lieve, oude Bobby” had Lilian hem genoemd. Voor Ronald bestond er geen twijfel meer — dat was de man wien Lilian's hart behoorde. Hij zou naar Kreuzberg komen — zou er misschien voor altijd blijven — misschien Lilian met zich meenemen —

Hij beet de tanden op elkaar. Een gevoel van brandenden haat steeg in hem op jegens dien hem onbekenden Bobby Blount. In dit oogenblik begreep hij, hoe zijn vader Hans von Kreuzberg had gehaat.

Haastig nam hij afscheid. Tante Stafi keek hem uitvorschend in het bleke gezicht. Toen hij met Veva, die hem uitgeleide deed, de kamer uit was, zei tante Stafi glimlachend:

„Het zou me niet verwonderen, Lilian, als die Bobby Blount je hart gestolen had.”

Lilian keek haar verbaasd aan en schudde het hoofd.

„Wel nee, tante, Bobby is alleen maar een goede vriend van me.”

Tante Stafi dacht even na. Toen zei ze op schertsenden toon:

„Maar dat: „Bobby — lieve oude Bobby” van je klonk zóó lief. — Het zou me niet verwonderen, als Ronald zich nou verbeeldde, dat jij heimelijk met Bobby Blount verloofd was — zooals jij van hem en Veva hebt gedacht.”

Verschrikt keek Lilian haar aan.

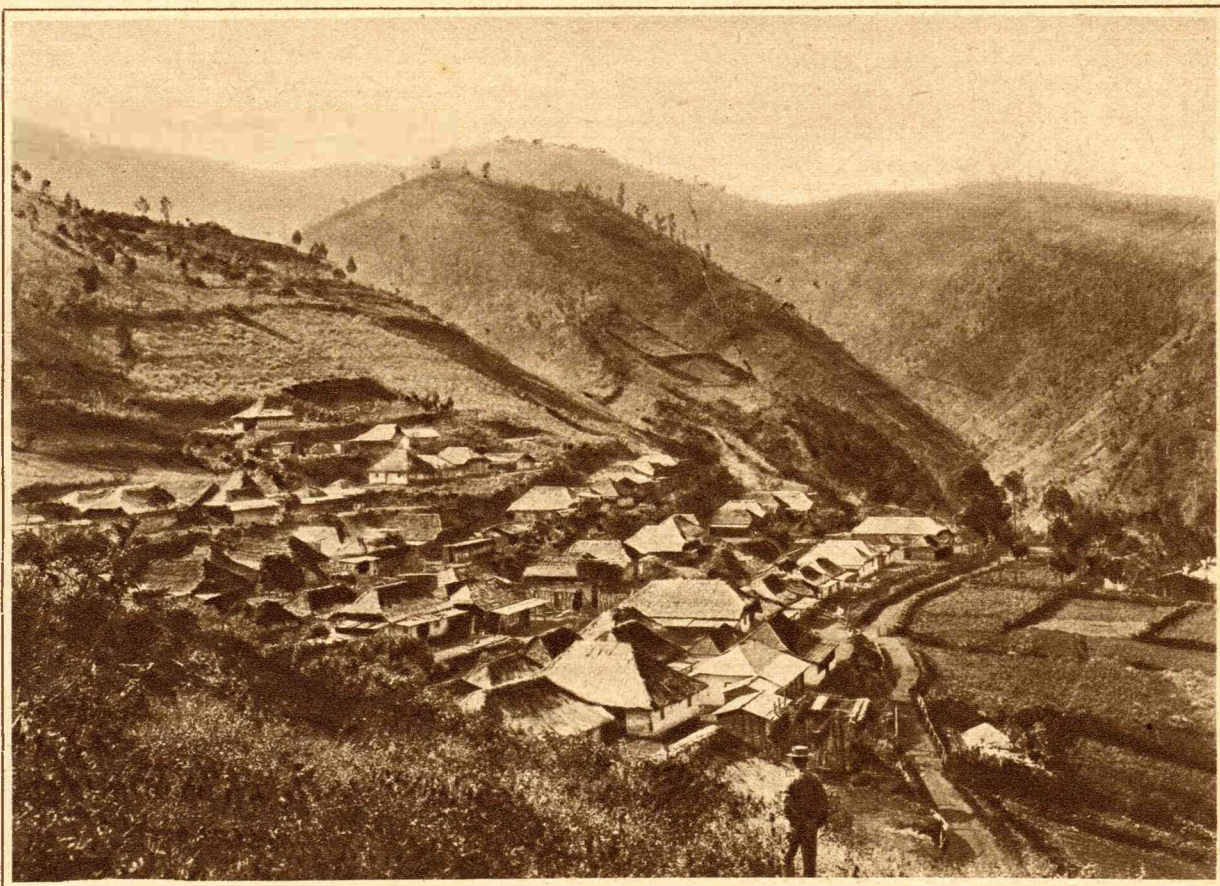
„Maar tante — dat zal toch niet waar wezen?”

De oude dame haalde de schouders op. „Ik heb 't me toch ook verbeeld,” jokte zij. „En als men zich eenmaal zoo iets verbeeldt, ontkomt men daar niet meer zoo gemakkelijk aan. Zoo ging 't nou toch ook, hè?”

Lilian haalde diep adem:

UIT INDIË

DE TEGEN DE BERGHELLING GEBOUWDE DESSA LEDOK BIJ TOSARI



Dan is het in Engeland anders. Daar leeft men mee met de koloniën, en is men er fier op ze te bezitten en weet men ook te waardeerden de groote welvaart en rijkdom die ze ook daar, evenals bij ons, over het land hebben gebracht. Wij willen nu en dan eens een paar kiekjes uit onze Oost reproduceeren, om althans de belangstelling voor het schitterende landschap te wekken.

„O, tante Stafi — dat — dat zou toch echt vervelend zijn — ik bedoel, als meneer von Ortlingen zóó iets denken zou.”

„Nou ja, je kan hem, bij de eerste de beste gelegenheid, wel aan z'n verstand brengen, dat Bobby Blount alleen maar een vriend van je is, nietwaar?” vond tante.

Lilian knikte tevreden.

„Ja — natuurlijk — ik zal er om denken — anders geloof hij misschien heusch nog, dat ik met Bobby verloofd ben.”

Tante Stafi was zeer tevreden over zich zelve.

Den volgenden ochtend maakte Lilian geheel alleen een sledetochtje. Tante Stafi en Veva waren niet te overreden geweest om mee te gaan. Ze hadden het veel te druk met het aanstaande Kerstfeest.

Zoo besloot Lilian met het heerlijke weder alleen te gaan. In een kostbare pels gehuld nam Lilian plaats in de slee, een sierlijk voertuig, bespannen met twee prachtige paarden. Juist spreidde een bediende een vacht over Lilian heen toen de secretaris haastig op haar kwam toelopen om haar nog iets te zeggen.

Vriendelijk antwoordde ze hem en voegde er dan lachend aan toe:

„Morgen komt Bob Blount naar Kreuzberg en zult u eindelijk weer eens een Amerikaansch

gezicht zien. Zal het heimwee u niet te pakken krijgen?”

White's gelaat bleef onveranderlijk.

„Ik blijf in Duitschland, zolang miss Lilian mij noodig heeft. Dat heb ik mijn onvergetelijken heer beloofd, die mij zooveel goeds heeft gedaan.”

Lilian reikte hem de hand.

„Zal het u niet te veel moeite kosten?”

„Dat doet er niet toe — ik blijf tot u mij wegzendt.”

Ernstig staarde zij hem aan.

„Wellicht komt de dag spoedig waarop ik u van uw belofte kan ontslaan, mijnheer White, maar nu heb ik u nog te zeer noodig.”

„Yes, dat weet ik.”

Lilian knikte hem toe en de slede vloog voort.

Met lachende oogen keek Lilian naar de witte winterpracht van het woud. Lilian had geen bediende meegenomen, slechts de koetsier begeleidde haar. In zijn breeden pelskraag gehuld zat hij op den bok.

Lilian's gedachten wijlden bij Ronald von Ortlingen. Zij dacht aan de laatste woorden van haar vader, een zegen voor haar en Ronald. Haar vader had wel begrepen dat zij hem beminde en wellicht hadden zijn ervaren oogen dieper gezien dan de hare en bemerkte dat Ronald haar van harte genegen was. Slechts zij was zoo dwaas geweest zich te kwellen met een spookbeeld. Waarschijnlijk leed Ronald nu ook en zij wilde hem bij de eerste gelegenheid die zich voor zou doen, haar betrek-

kingen met Bob ophelderen. Al een uur gleed de slede in pijlsnelle vaart door het dikke-sneeuwde bosch, toen opeens een gekraak en een ruk haar uit haar droom wakker schudden. De slede slierde op zij en Lilian viel zacht in een sneeuwhoop.

Zij gaf een gil van schrik en de koetsier hield de paarden in, die gelukkig dadelijk stil bleven staan.

In volle vaart was de slede tegen een steen gebotst die onder de sneeuw verborgen lag, en wel zoo hard, dat het hout boven het ééne ijzer geheel versplinterde en de slede kantelde.

Lilian was met den schrik vrijgekomen. Zij stond zelf weder op. De koetsier kon de vurige paarden niet loslaten. Dadelijk was Lilian zichzelf weer meester en met krachtige armen richtte zij de lichte slede weer overeind, den koetsier beduidend, zich met de paarden

bezig te houden.

Na de slede met geoefenden blik onderzocht te hebben, zeide zij rustig:

„We kunnen niet meer verder, koetsier. Hoever zijn we nog van Kreuzberg af?”

„Een goed uur, juffrouw. Ik vraag u om vergeving, maar ik kon den steen niet zien. U heeft zich toch niet bezeerd?”

Lilian lachte.

„t Liep goed af en ik kwam nogal zacht in de sneeuw terecht. Geef mij de teugels maar en kijk dan eens of de slede niet zoover hersteld kan worden dat wij stapvoets naar huis terugrijden. Mijn schoenen zijn niet bestand tegen een wandeling van een uur in de sneeuw.”

De koetsier was blij dat zijn jonge meesteres de zaak zoo licht opnam en reikte haar de teugels; toen keerde hij de slede om en bekeek de aangerichte schade.

„n Kwaad geval, niets aan te doen,” mopperde hij verdrietig en verschoof zijn pelsmuts.

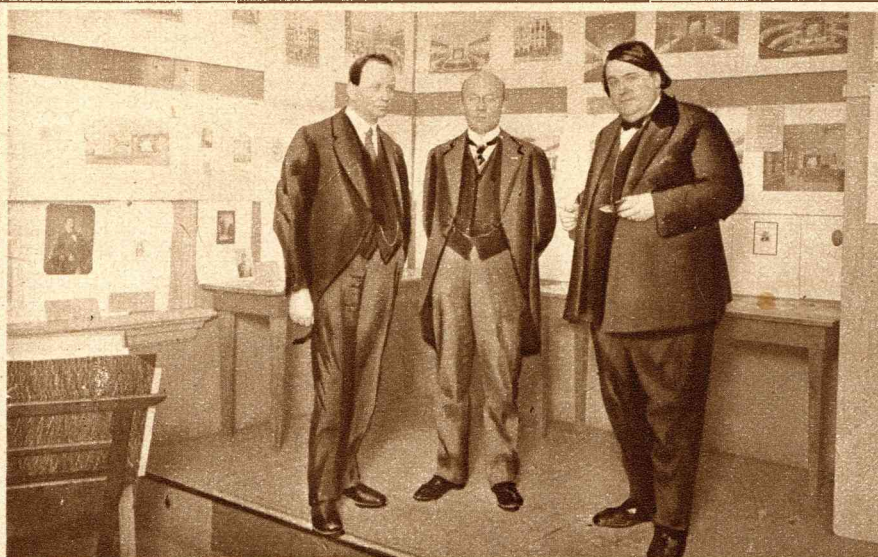
Op hetzelfde oogenblik boog uit een zijweg een andere slede. Lilian draaide zich om toen zij het gerinkel van bellen hoorde. Er zat een heer alleen in, die zelf de paarden mende. Plot ling klopte haar hart sneller, zij had Ronald von Ortlingen herkend. Ook hij zag haar en dreef z'n paarden tot vluggeren gang aan. In korten tijd was hij bij haar en sprong uit de slede. (Wordt voortgezet)

GEMENGD NIEUWS

HET 50-JARIG BESTAAN

HIER LEEFDE EN WERKTE

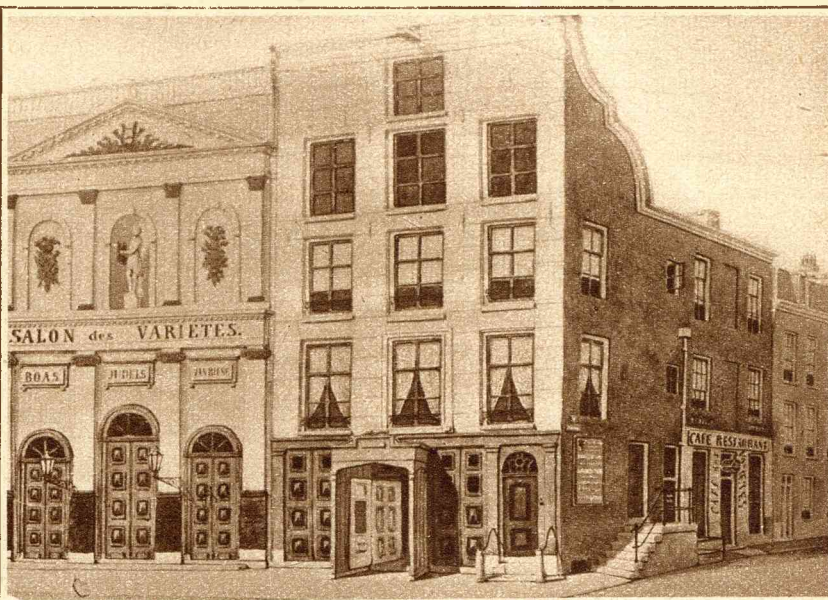
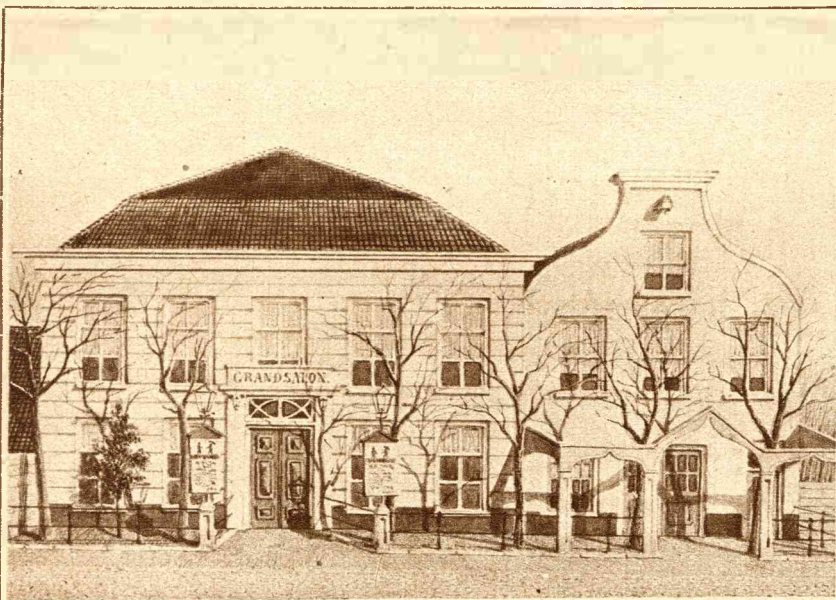
SIJBRAND JACOBUS
BOUBERG WILSON
VAN 1881 TOT 1915
JNE DANKBARE LEERLINGEN



DER TOONEELSCHOOL



Bij de feestelijke herdenking van het 50-jarig bestaan der Tooneelschool (men zie ook de titelplaat) werd door Wethouder Wibaut meegedeeld, dat B. & W. f 2000.— beschikbaar stelden voor het te stichten Tooneelmuseum, waarvan de kern zal bestaan uit de verzameling Hartkamp. Van een deel dezer verzameling was een tentoonstelling ingericht, waarin tal van voorwerpen, portretten en geschriften, op ons vaderlandsch tooneel betrekking hebbend, waren bijeengebracht. Hierboven in het midden geven wij een hoekje van de tentoonstelling, met de leden van het bestuur van het Tooneelmuseum. Van links naar rechts: Mr. J. W. te Winkel, penningmeester, Frank Luns, secretaris en jhr. A. W. G. van Riemsdijk, voorzitter. Daarnaast, links, een afbeelding van den steen aangeboden door leerlingen en oud-leerlingen der school, die ter herinnering aan den eersten directeur, den heer S. J. Bouberg Wilson, in de eetzaal zal worden geplaatst. In het midden zal nog een bronzen portret van wijlen Bouberg Wilson worden aangebracht. Rechts: portret van Mevr. M. J. Kleine Gartman, die zooveel voor de school, waaraan zij ook leerares was, heeft gedaan.



Een tweetal foto's naar op de Tooneeltentoonstelling aanwezige platen, die vooral bij de oudere Amsterdammers herinneringen aan het verleden zullen opwekken. Links: De Grand Salon van Grader, aan de Weteringschans; Rechts: De Salon des Variétés in de Amstelstraat.

DE BEKERWEDSTRIJD R.C.H.-STORMVOGELS



Deze ontmoeting eindigde in een 2-0 overwinning voor de Haarlemmers. Links: Moment voor het doel van R.C.H. Midden: Nog een aardige kiek voor het Stormvogels-doel met doelman van de Wint in actie. Rechts: Twee Stormvogelspelers en een R.C.H.er schijnen tevergeefs naar den bal te springen.

DE VROEMOER, DE MINNEMOER EN DE BAKER

DOOR J. SCHUITMAKER Cz.

Dit edele drietal behoorde tot de personen van gewicht en invloed in 't huisgezin onzer voorouders.

De vroemoer, ook wel vroetmoer of wijze vrouw geheeten, werd van stads- of dorpswege aangesteld. Ze kreeg 'n stadsjaarwedde en daarbij evenals de andere personen, door 't stadsbestuur aangesteld, haar „kermis en nieuwjaar”. Het werd door den magistraat van veel belang geacht „'n goetd stadswijf” te bezitten, en aanzienlijke heeren, b.v. Van Beveren en De Witt achtten zich niet te hoog om met de trekschuit er op uit te gaan om op 't advies van professoren persoonlijk 'n onderzoek in te stellen naar de bekwaamheid van de sollicitanten, als er 'n vacature was en 'n „stadsvrouw” moest worden benoemd. Ze woonde in 'n stadswoning, moest, vóór ze in functie trad, beëdigd worden op 't stadhuis, had vele voorrechten, zooals vrijdom van bieraccijns, vrij brand, paaschbrood en kerstbrood, en, als ze te oud was geworden om haar gewichtig werk goed te verrichten, kreeg ze een huisje in één van de hofjes, met alle voordeelen daaraan verbonden. Behalve van haar hoofdvak, de verloskunde, had ze ook verstand van velerlei ziekten en kwalen en was daardoor de vraagbaak van hare begunstigers. Ook had ze in haar eigen woning „'n stove” te huur, voor wie in 't geheim wilden bevallen. Vóór haar woning hing 'n uithangbord met 'n kruis, in 't midden waarvan 'n kindje stond met een spreuk, b.v.: „God is mijn hulp.”

De baker werd ook wel kraemwaerster genoemd. Haar naam komt van 't werkwoord *baken*, dat warmen, koesteren beteekent. Hildebrand zegt



Een baker met het kind in de bakermat.
(Naar een prent van W. van de Passe)

moeder zou worden, spoedden de dienstboden zich naar de vroemoer en daarna naar de familieleden, de burens en de vrienden. Nauwkeurig moest worden gelet op de graden van bloedverwantschap, want als de zuster iets later de boodschap om te komen kreeg dan de *snaar* (aangehuwde zuster) dan kon dat aanleiding geven tot ernstige familie- oneenigheden.

De kraamheer zat er bij, in alle deftigheid met 'n slaapmuts op (zooals in een der zalen van het Stedelijk Museum wordt uitgebeeld). Als de jonggeborene aan den gelukkigen vader werd overhandigd, werd door de vroemoer de vaste formule uitgesproken: „Ziedaar uw kind, Onze Lieve Heer geeft er veel geluk mee, of haalt het vroegh in zijn rijk!”

Als alles goed was gegaan, werd de kraamvrouw door de baker opgemonterd met 'n beker vol zoeten wijn en 'n geraspt broodje met boter en kaas. De bezoeksters werden ook op gesuikerden wijn onthaald met „koeckskens”, wafels of ander gebak, waarbij de zegenwensen werden uitgesproken. Bij minder deftige families werd op jenever of brandewijn met suiker getracteerd. Dit duurde tot, op raad van de baker, de bezoeksters, druk lollend, soms zingend en springend, naar huis gingen. De baker nam bij 't vertrek der dames met 'n effen gezicht de fooien in ontvangst. De vroemoer werd ruim begiftigd door de grootmoeder, de dooppeet en den vader. Wanneer de kraamvrouw hersteld was, had de eigenlijke kraamvisite plaats, waarbij weer veel gedronken en veel zoetigheden werden verorberd. Bij die gelegenheid werd „de pop” op 't fijnst aangekleed en vertoond,



De baker met ingebakerd kind (Einde der 17de eeuw).
(Naar een prent van C. van de Passe)

veroorzaken. Uit verschillende geschriften, vooral tooneelstukken, schijnt te mogen worden opgemaakt, dat er wel eens babbelachtige, sufferige, luie, snoepachtige bakkers waren. Eigenzinnig, kwaadsprekend en bijgeloovig schijnen ze ook soms te zijn geweest. Als de kaars 'n blauwe vlam had, dan beteekende dit, dat er 'n geest in de kamer was. Als ze niesde, beduidde dit, dat de duivel op de loer stond, om 't kind uit de wieg te nemen en om te ruilen voor 'n ander. Ook was 't zeer gevaarlijk, 't kind eerst 't linkerkousje aan te trekken, inplaats van 't rechter. 't Was opmerkelijk, hoe snel de amandelstrikken (taarten) die de kraamvrouw present kreeg, verdwenen, zonder dat deze er veel van had genoten. Aldus vermeldt onze Hildebrand.

De „voedster, memme, minne of zuigster” was 'n personage, dat zeer veel voorkwam in de tooneelstukken van de oude Grieken en Romeinen en in navolging daarvan in Fransche en Engelsche drama's. Bij ons echter namen de vrouwen, ook de aanzienlijkste, vroeger slechts in de uiterste noodzakelijkheid haar toevlucht tot 'n min voor haar kinderen. Ze hielden zich aan Vader Cats:

„Een die haar kinders baert, is moeder voor een deel,
„Maer, die haar kinders sooght, is moeder in 't geheel.”

Maar in 't laatst der 17e en in de 18e eeuw werd dat anders, toen ook hierin, helaas, onze voorouders zich meenden te moeten richten naar Fransch voorbeeld.

Als 't oogenblik scheen te naderen, dat de vrouw

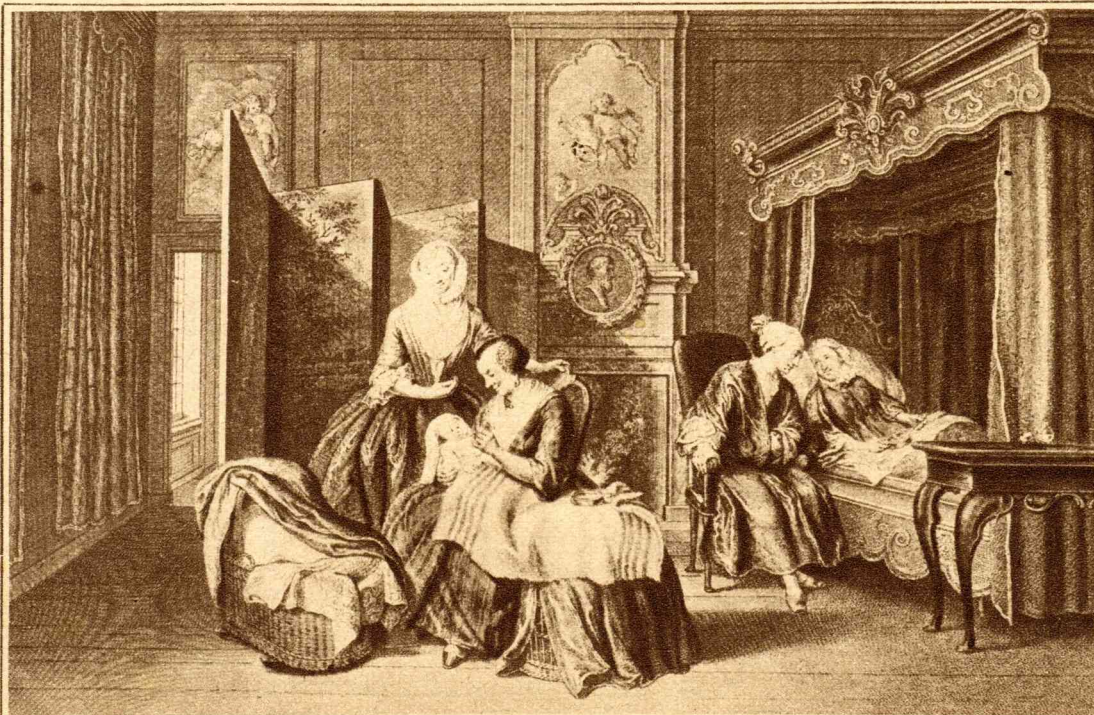


De baker met de zuigeling in de lange kleeren. 1841.
(Naar een prentje uit Hildebrand's „Camera Obscura”)

in z'n Camera Obscura, dat baker 't eenige vrouwelijke woord is met 'n mannelijken uitgang. Er zijn trouwens nog wel menschen, die van de *baakster* spreken, zooals vroeger algemeen werd gedaan. De baker volgde in rang onmiddellijk op de vroedvrouw. Ze moest zijn volgens 'n dichter uit de 17e eeuw:

„Een deftigh, handigh wijf,
vol netheijt ende claecheijt,
Een sinnelijcke moer, liefhebster van de waarheijt,
Die niet suisebolt of met de spelde steeckt,
En tot het minnkijnt geen booze woorden spreekt. En op de kraeme let en op de kraeme past,
Knaphandigh aan de schouw, een proncster op de wast. (wasch).

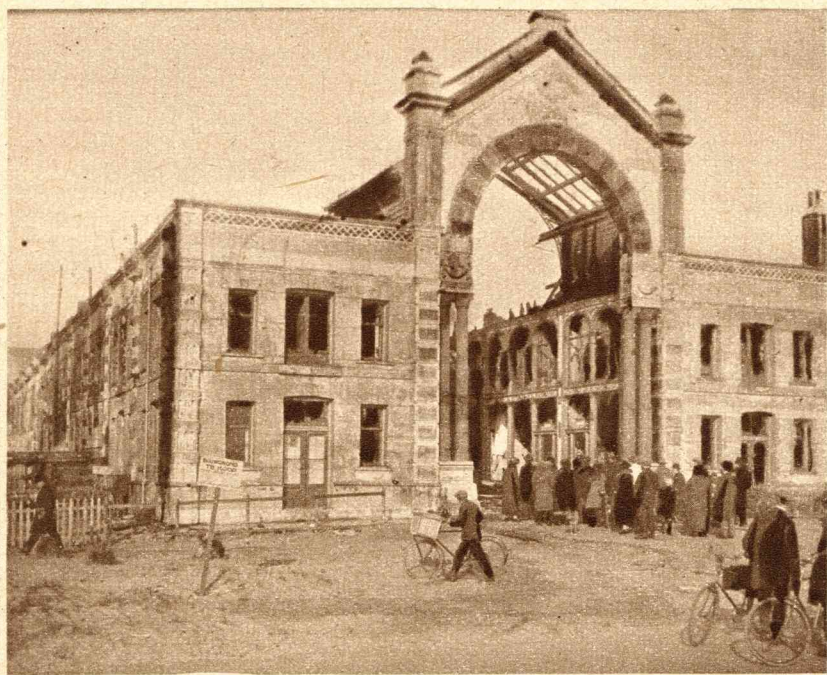
Met *sinnelijck* wordt natuurlijk zindelijk bedoeld, en dat ze „niet met de spelde moest steken”, zal wel beduiden, niet door de luiers heen de ingebakerde pop pijn



De Hollandsche Kraamkamer. (2e helft der 18de eeuw). (Prent van Tanjé naar C. Troost)

ingebakerd als 'n suikerbrood, zooals men op oude prentjes kan zien. Dit was al weer 'n rijke dag voor de baker. Het langst bleef natuurlijk de minnemoer in 't huis. Ze werd op alle wijzen vertroeteld en onthaald, kreeg van alles 't lekkerste en 't voedzaamste, zat met meneer en mevrouw in de koets, kreeg rijnwijn met klontjes te drinken, at gepelde garst in melk gekookt en liet zich keurslijf en onderrokken warmen. — Gelukkig is in later tijd de meening dat 't niet tot den „bon ton” behoorde voor de moedertjes van aanzienlijken stand om zelf haar kind te zoogen, verdwenen. Het rijk van de minnemoer is reeds sedert jaren uit in ons goeie vaderland. Zelfs onze Koningin immers heeft getoond de les van Vader Cats en den raad van onze tegenwoordige dokters ter harte te willen nemen.

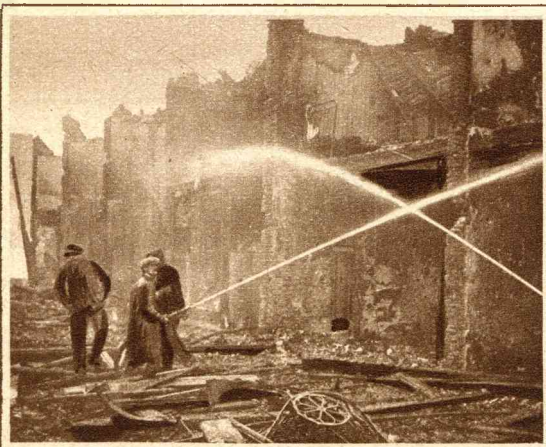
DE GROOTE BRAND TE ZANDVOORT



In den nacht van Dinsdag op Woensdag omstreeks twee uur, werd brand ontdekt in een der huizen van de Passage te Zandvoort. Aangewakkerd door den fellen Noordoosten wind, laaide het vuur spoedig zoodanig op, dat de Zandvoortsche brandweer er vrijwel machteloos tegenover stond, zoodat dan ook de vlammen, die gretig voedsel vonden in de masticke daken der huizen, spoedig naar de overige woningen oversloegen en het geheele Passage-complex weldra één vlammenzee was. Niet minder dan 26 huizen werden in de asch gelegd en al zijn ook geen persoonlijke ongelukken te betreuren, toch zijn twaalf gezinnen dakloos geworden. Links: De gevel aan de Oostzijde en een kijkje in den doorgang. Rechts: Een opname van de ruïne van ter zijde gezien.



Links: De hopelooze chaos met de uitgebrande woningen aan weerszijden van den doorgang. Spuitgasten geven water op die plaatsen, waar het vuur weer dreigt op te laaien. Rechts: Een opname van den doorgang, gezien van den Oostgevel.



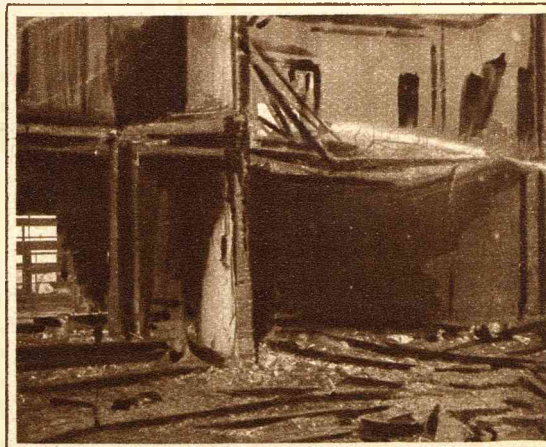
Nog eene opname van de eigenlijke passage, welke een typisch beeld geeft van de vernietigende uitwerking van het vuur.

ONZE VERZEKERING

In ons te Rotterdam versijjend zusterblad „Groot Rotterdam” kan men deze week lezen, dat in één week, niet minder dan f 2000.— aan verzekerings-premie wordt uitbetaald en wel aan de nagelaten betrekkingen van twee der bij de ramp op de Maas omgekomen mannen, n.l. de heeren Gehrman en Klopstra en aan het gezin van den bij de aanrijding aan de Brielsche laan omgekomen heer J. van Gelderen ieder f 600.—; en bovendien aan de nagelaten betrekkingen van het slachtoffer bij den brand in de vuurwerffabriek te Leiden C. van Ardennen (onverplicht) f 200.—.

Huismoeders, wij hopen dat Uw gezinnen voor dergelijke rampen gespaard blijven, maar in ieder geval: verzuimt geen voorzorgen en maakt dat in Uw gezin het abonnement op „De Stad Amsterdam” niet ontbreekt!

ADMIN. „DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234



Een verwoest interieur, waaruit men een duidelijk beeld krijgt van de grondige wijze waarop het vuur alles vernielde.

ROOKT
Spa-tram

Weet U: dat **Victoria-Water** niet alleen is: koel en frisch,
Weet U: dat **Victoria-Water** ook gezond en heilzaam is?
Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch,
U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

'T HOEDJE

Iederen morgen precies acht uur kwam hij haar tegen. Klein, tenger dingetje, stemmigjes gekleed in haar donkerblauwe mantelpakje. De kleine voetjes gestoken in bruine lage schoentjes, modern met Fransche hakjes. Zijden kousjes, waardoor heen loerden haar smalle, fijne enkeltjes. Klein coquet blauw hoedje stond op krullend zwart haar, dat in kleine knoesjes langs haar smal gezichtje viel, even latende zien het rozige oorschelpje. Twee mooie zwarte oogen, guitig kijkend onder het fraise randje van haar hoedje, dat zacht, teer lichtte haar gezichtje. Ziende haar komen in de verte glimlachte hij voor zich heen. Hij kende dat loopje zoo goed. Kleine trippasjes die tikkelden op de nog stille straat. Dan lichtten zijn oogen, dan wist hij niet wat dat betekende, het sneller kloppen van zijn hart. Inwendig wel wetend dat hij lief had gekregen dat hem bekende figuurtje. Wanneer er eens een dag voorbij ging, dat hij haar niet zag, wat toch maar zelden gebeurde, dan klopte het angstig daar binnen. Of zij soms ziek was. En later dan op kantoor, waren afwezig zijn gedachten, maakte hij fout na fout, soesde hij, tot hij eensklaps opschrikte uit gepeins, hoorende slaan de klok elf lange harde slagen, en wetend dat toch om 12 uur af wezen moest het werk van dien ochtend.

En om twaalf uur keek hij steeds maar voor zich uit of het meisje niet kwam, ook van haar kantoor. En als hij haar niet zag, angstigde het fel in hem op. Was zij ziek? Zou hij eens vragen? Neen, wat had hij er mee te maken. Ja, maar... Niets. Hij kende haar alleen van voorbijgaan. En al banger werd het hem dan te moede. 's Nachts sliep hij slecht, telkens opschrikkend uit benauwde droomen en 's morgens als hij weer ging denzelfden weg, bleek, afgemat, daar ontdekte hij dat meisje. Daar hoorde hij weer de hem zoo bekende trippel-pasjes. Blauw hoedje, smal gezichtje, klein lief dingetje. Dan was weer vreugde in hem. Dan leek alles zonneschijn om hem heen. Dan ging hij met vluggen tred, neuriënd een vroolijk liedje, dan vlotte het werk en kon hij voldaan huiswaarts keeren.

Totdat eindelijk 't geluk bij hem aanklopte. 's Ochtends motregen en storm. Werk hebbend tegen den wind in te kunnen gaan, zag hij haar aankomen. Rokjes fladderend in den wind. Hoogrood gekleurd gezichtje, tot vlakbij werd opgewipt het kleine blauwe hoedje en wegroldde, voortgestuwd door den wind. En zij hopeloos stond te kijken, haar weerspannige krullen trachtend te brengen weer in gelid, tot hij kwam terugbrengen 't stoute hoedje. Vriendelijk dankend zette zij het op haar krullen. Verlegen lachend verder willende gaan, tot hij haar nog even staande hield en wijzend naar 't hoedje zei: „Aardig is 't.”

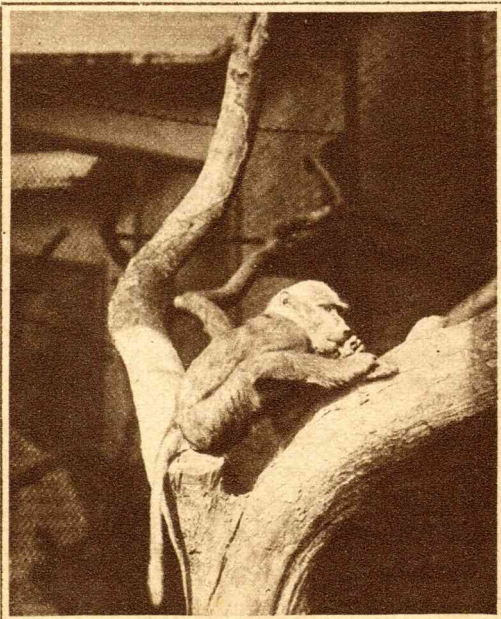
„Vindt u?”

't Bosje wordt hooger. Hij vat haar handje, dat zij gewillig laat rusten in de zijne. Ze zijn ook toch geen vreemden voor elkaar.

„Ja maar, wat ik leuker vind, is toch wat onder 't hoedje is.”

't Is eruit voor hij 't weet. Hij kijkt haar aan en de uitdrukking schijnt hem te bevredigen. Hij weet dat zij hem heeft begrepen.

THEA.



Door den fotograaf in zijn middagdutje gestoord . . .

HIJ WON WEER

't Was in 't café en 's avonds laat, —
't Werd tijd dat men betaalde —
En een, de jongste, pocht maar op
De prijzen die hij haalde.

„In 't zwembassin of aan 't biljart,
Steeds was ik d'allereerste,”
Zoo sneed hij op, de jonge kwast,
En d'anderen geeuwden om 't eerste.

„Bij 't voetbal maak ik steeds de goals,
'k Loop harder dan een ander,”
Zoo ging hij voort, en d'anderen
Die keken naar elkander.

En d'oudste uit 't gezelschap, die
't Niet langer aan kon hooren,
Stond op en opende den mond,
En d'and'ren spitsten d'ooren.

„Zeg nu ook eens, mijn jonge vriend,
Is er ook iets misschien,
Dat je niet kan, vertel 't mij en
Ik zal 't je laten zien.”

De pocher lachte vriendelijk,
En zei toen zonder dralen:
„Laat u gerust uw kunnen zien,
Ik kan hier niet betalen!”

A. T.

HET VAASJE

We zouden een vaasje koopen voor tante Emilie, die jarig was, en m'n vrouw had er een zien staan in een étalage, dat haar zeer geschikt leek.

„Maar ik geloof, dat 't een dure winkel is,” zei ze. „En ik ben niet van plan, meer dan 'n gulden uit te geven.”

„Laten we maar eens hooren,” zei ik, „als 't ons te duur is kunnen we weer heengaan.”

„Ja, met 'n kleur van schaamte,” zei m'n vrouw, „dank je.”

Maar ik zei:

„Geen kwestie van. Laat 't nou maar eens aan mij over.”

Wij gingen naar binnen en werden er verwelkomd door een jongmensch, dat er uitzag als een vermomde graaf.

„We zouden graag 'n paar vazen zien,” zei ik.

Het elegante jongmensch boog en geleidde ons naar een anderen jongeling, met het air van een hertog.

„We zouden graag vazen zien,” zei ik weer.

De hertog bood ons, met een beminneijken glimlach, stoelen aan, verdween en kwam terug met een vaasje, dat hij voor ons neerzette.

„Hoe vindt u dit, mevrouw — meneer? — Twaalf gulden.”

Ik glimlachte, alsof ik het nog al grappig vond.

„Het is sèvres,” zei de jonge man.

„O — u hebt toch zeker wel iets beters?”

Het jongmensch verdween en kwam terug met een ander vaasje.

„Dit is met de hand geschilderd, meneer,” zei hij. „Vijftien gulden.”

Ik glimlachte weer.

„Maar u hebt toch zeker wel iets beters?”

Toen kwam hij voorzichtig aandragen met een derde exemplaar, dat hij gediensig voor me neerzette.

„Oud-Chineesch, meneer.”

„Zoo,” zei ik, „oud-Chineesch?” En ik bekeek het ding kritisch van alle kanten.

De jongeman keek toe en hij verloor, zienderoogen, van zijn zelfbewustzijn.

Ik schudde het hoofd.

„Nee, ik wil iets héél bizonders hebben. Het mag desnoods duizend gulden kosten, als het maar zeer mooi is.”

Het elegante jongmensch keek ontdaan.

„Dan zou u misschien beter terecht kunnen bij een antiquair, meneer —”

„Ja, misschien hebt u gelijk,” zei ik peinzend. „Maar ik had gehoord, dat u hier wel eens heel mooie dingen had — meneer —”

Hij boog ons de deur uit en was blijkbaar zeer verbaasd daar geen auto te zien.

Mijn vrouw keek me bewonderend aan.

Een uur later kwamen we uit den vijftiengentigcents-winkel en ik hield het pas gekochte vaasje voor me uit, toen ik bijna tegen iemand aanbonsde op straat.

Het was 't elegante jongmensch uit den duren winkel.

L.

AMSTERDAMMERTJES

DE GRIEP.

We hadden de invitatie aangenomen, maar nou het er op aankwam, hadden we geen zin om erheen te gaan. Zoo gaat 't gewoonlijk, hè? Bartels had tegen me gezegd: „Kom je Maandag bij ons dineeren met je vrouw?” En ik dacht: „Aardig van hem!”

Maar nu was het Maandag en ik voelde er niets voor, om de kou in te gaan. De Bartels waren, ronduit gezegd, saaie lui en ik was midden in een spannend boek, dat den volgenden dag terug moest naar de bibliotheek. En ik had nog geen letter gelezen in de krant.

„Ik wou, dat je die invitatie van Bartels maar niet had aangenomen,” zei mijn vrouw opeens.

„Waarom niet?”

„Wel, eerstens weet ik niet wat ik zal aantrekken en ten tweede is 't hondenweer en ten derde heb ik zoo'n zin om m'n jumper af te maken, en ten vierde vind ik de Bartels saaie pieten en ten vijfde ben ik nou heelemaal niet in 'n stemming om beleefd te zijn en — wil je nog meer redenen? Ik heb er nog 'n hoop!”

„Nee, 't is al mooi zoo,” zei ik. „Ik wil ook liever thuis blijven — maar we kunnen enkel maar geholpen worden door een plotselinge ziekte — anders moeten we over 'n half uurtje weg.”

„Plotselinge ziekte?” zei Jet vroolijk. „O, als dat alles is — ik kan best plotseling ziek worden — iedereen krijgt tegenwoordig immers de griep. Dat's de mooiste plotselinge ziekte die je hebben kan!”

„Maar ze weten, dat we geen dokter hebben!”

„Dan roepen we den dokter!”

„Maar dan dien je toch verhooging te hebben!”

„Zal ik wel voor zorgen, als jij maar gauw een heete kruik voor me klaar maakt. — O kijk, is dat de auto van den dokter hierover?”

Ik liep naar 't raam. Het was zoo.

„Gauw de heete kruik!” commandeerde Jet.

Ik vloog en kwam met de heete kruik terug. Jet legde ze onder het kussen van den divan, ging er op liggen, dekte haar toe en Jet trok een zeeziek gezicht.

„Ga nou gauw naar boven en als de dokter naar z'n auto gaat, roep je hem even van 't balkon. Maar zachtjes hoor — denk om m'n vreeselijke hoofdpijn!”

Nou, en even later kwam de dokter naar buiten en ik zwaaide alarmeerend met mijn arm en hij zwaaide geruststellend terug en daar kwam hij aan.

Maar eer ik nog iets kon zeggen, begon hij:

„Ik heb mevrouw Bartels beloofd, dat ik even bij u aan zou gaan. Zij en haar man hebben allebei de griep en dus kan het dinéte niet doorgaan.”

Ik veranderde vlug de zorgvolle uitdrukking van m'n gezicht in die van teleurstelling.

„Alles in orde?” vroeg de dokter toen. „Ik kon niet goed uitmaken of u me riep of...”

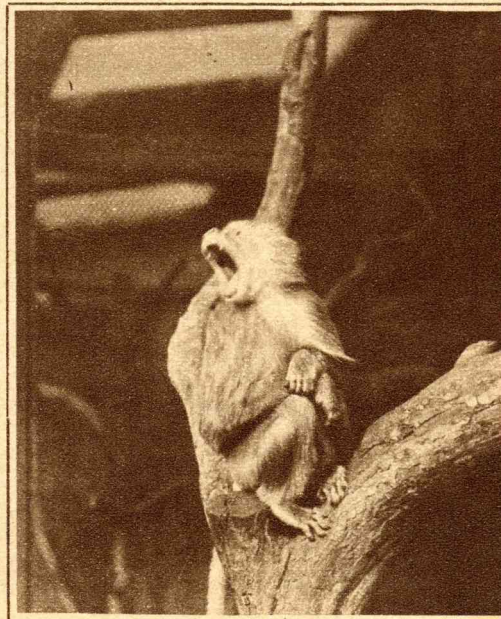
„O nee, 't was alleen maar 'n groet! Komt u niet even binnen?”

„Nee, dank u, zóó 'n massa zieken...”

Weg was de dokter.

Jet, die natuurlijk alles had gehoord, had intuschen de heete kruik al verdonkeremaand en veegde haar warm, doch niet meer zeeziek gezicht af.

L. v. A.



... wordt mijnheer aap gapende wakker.

STADS NIEUWS



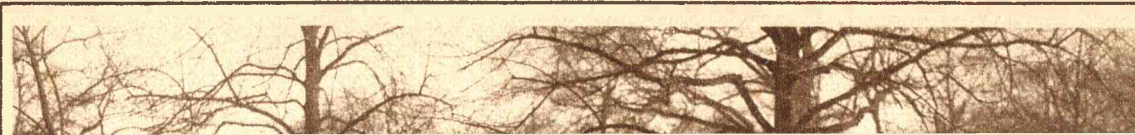
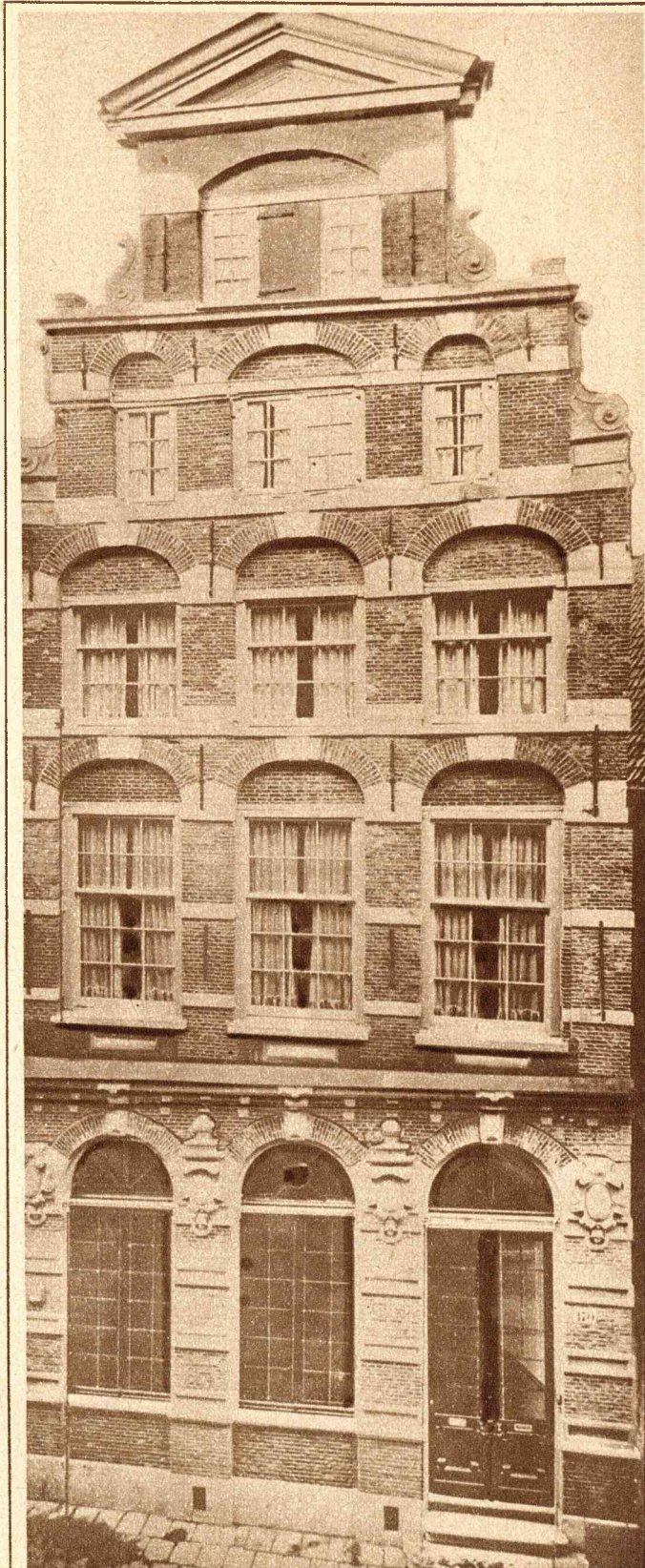
BAL-MASQUÉ

Het dans- en scherm-instituut Yardaz heeft Zaterdag in de zalen van Krasnapolsky een bal-masqué gegeven, waar het zeer geanimeerd toeging en waar bijzonder mooie kostuums te zien waren, waarvan wij er hier een viertal in beeld brengen. Allereerst de Mikado, die gekleed was in een echt Chineesch kostuum, dat een waarde vertegenwoordigt van omstreeks f 1000.— Daarnaast; Prinses Denja, uit het sprookje „De schatten van Basra”, een uiterst smaakvol en kostbaar kostuum. Vervolgens een dame in Oostersche kleederdracht, welke eveneens zeer de aandacht trok en tenslotte nog een eenvoudiger gekleed, maar daarom niet minder aantrekkelijk paar.



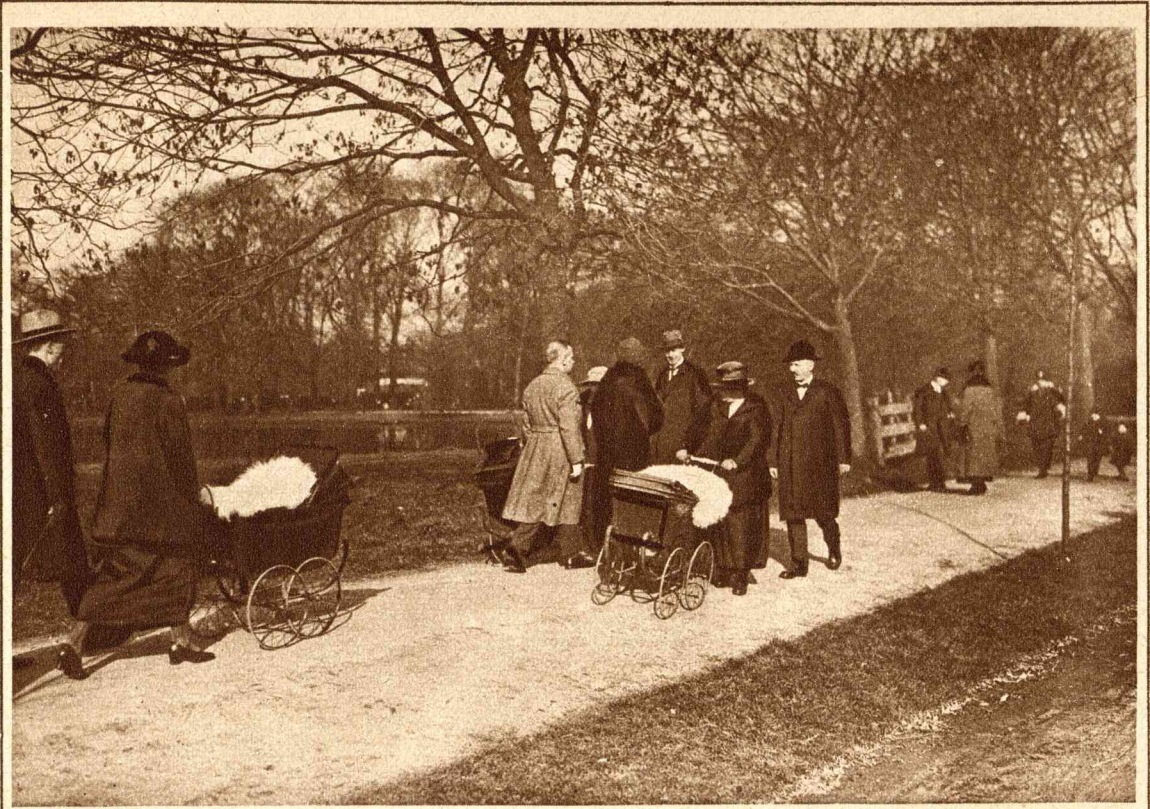
HET TABAKSHUIS IN DE WARMOESSTRAAT.

Iedereen weet dat het tabakshuis in de Warmoesstraat het huis is, waarin de firma Lehmann haar kantoren heeft. En geen wonder! De zaak bestaat reeds honderd jaar; juist de vorige week is het eeuwfeest gevierd. De stichter der firma, de heer W. Lehmann, die als commissionnair in tabak in 1825 uit Duitschland naar Amsterdam kwam, vestigde zich hier op den Nieuwendijk. Allengs breidde de zaak zich uit en na reeds meerdere malen verhuisd te zijn, werd de zaak in 1832 gevestigd in het eeuwenoude, fraaie patriciërshuis in de Warmoesstraat, waarin nu nog de zaak gevestigd is. Bestond te voren het bedrijf uit een kleine sigarenfabriek en een winkel, daar, in de Warmoesstraat, werden de grondslagen gelegd voor den groothandel, die sedert voortdurend in bloei is toegenomen en waarop men zich, na den Fransch-Duitschen oorlog, uitsluitend is gaan toeleegen. In 1846 werden de beide zoons van den stichter de heeren A. en R. Lehmann in de zaak opgenomen; de laatste der beide broederen stierf in 1891. De tegenwoordige firmant, E. A. Lehmann, is een zoon van den heer A. Lehmann; sedert vier jaren is de heer H. M. Heeren zijn compagnon. Naast het portret van den stichter der firma, W. Lehmann (links) geven we de portretten van de beide tegenwoordige firmanten, A. Lehmann (midden) en H. M. Heeren (rechts) en daarnaast het fraaie perceel Warmoesstraat 170, waarin de firma nu nog is gevestigd.



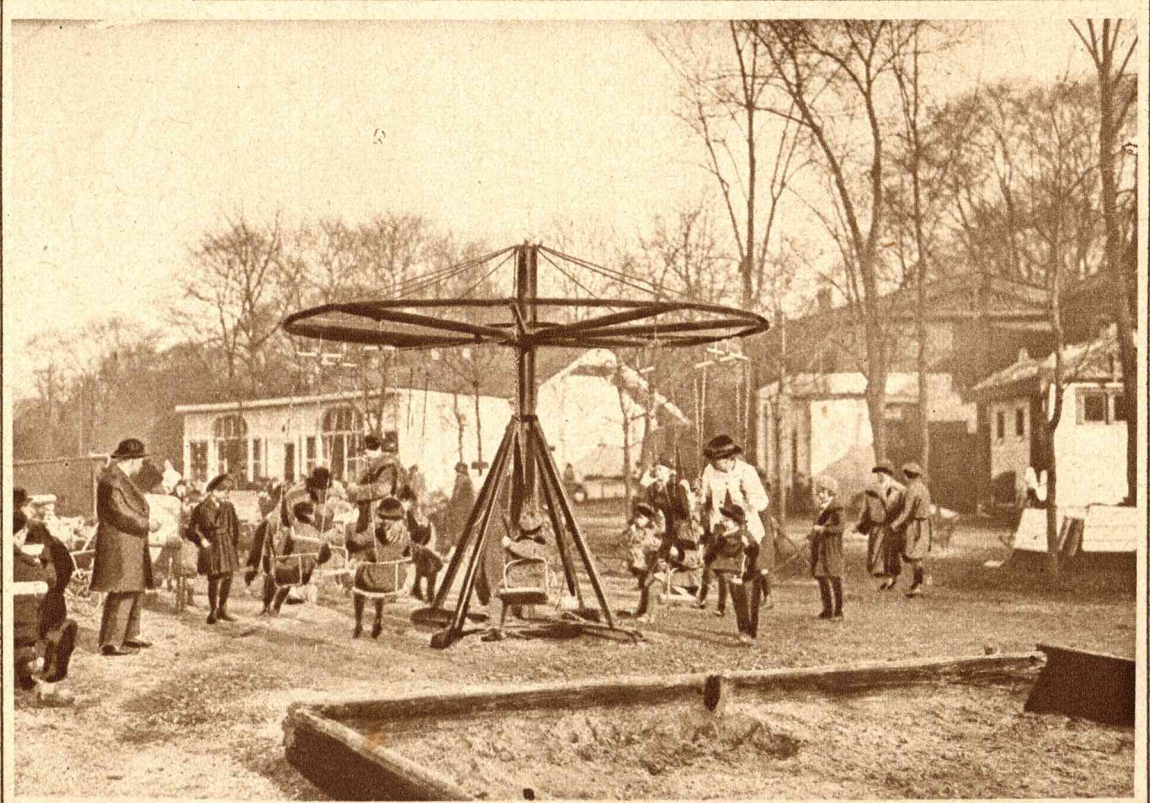
HET TABAKSHUIS IN DE WARMOESSTRAAT.

Iedereen weet dat het tabakshuis in de Warmoesstraat het huis is, waarin de firma Lehmann haar kantoren heeft. En geen wonder! De zaak bestaat reeds honderd jaar; juist de vorige week is het eeuwfeest gevierd. De stichter der firma, de heer W. Lehmann, die als commissionair in tabak in 1825 uit Duitschland naar Amsterdam kwam, vestigde zich hier op den Nieuwendijk. Allengs breidde de zaak zich uit en na reeds meerdere malen verhuisd te zijn, werd de zaak in 1832 gevestigd in het eeuwenoude, fraaie patriciërshuis in de Warmoesstraat, waarin nu nog de zaak gevestigd is. Bestond te voren het bedrijf uit een kleine sigarenfabriek en een winkel, daar, in de Warmoesstraat, werden de grondslagen gelegd voor den groothandel, die sedert voortdurend in bloei is toegenomen en waarop men zich, na den Fransch-Duitschen oorlog, uitsluitend is gaan toeleegen. In 1846 werden de beide zoons van den stichter de heeren A. en R. Lehmann in de zaak opgenomen; de laatste der beide broeders stierf in 1891. De tegenwoordige firmant, E. A. Lehmann, is een zoon van den heer A. Lehmann; sedert vier jaren is de heer H. M. Heeren zijn compagnon. Naast het portret van den stichter der firma, W. Lehmann (links) geven we de portretten van de beide tegenwoordige firmanten, A. Lehmann (midden) en H. M. Heeren (rechts) en daarnaast het fraaie perceel Warmoesstraat 170, waarin de firma nu nog is gevestigd.



MAART — LENTEMAAND.

Maart heeft schitterend ingezet. Zondag den eersten dag der lentemaand, was het werkelijk een echte lentedag. In het Vondelpark vooral was het heerlijk en talrijk waren dan ook degenen, die aanstonds van het mooie weer gebruik maakten, om zich in ons mooie Vondelpark te gaan vermeien. Wij zijn er ook heen geweest, gewapend met onze camera natuurlijk en hebben er genoten van het genot, dat er door duizenden werd gemaakt. Hierboven, links: de optocht der kinderwagens. Honderden moeders hebben ook hun kleinen van dezen eersten lentedag laten genieten. Rechts: De heer, die het al te warm kreeg en met den hoed in de hand ging loopen.



Links: Kinderen, die zich een bank tot speelplaats kozen, om er haar poppen te kunnen bemoederen; Rechts: Ook het Melkhuis had een goeden dag. Den geheelen dag was het er, ook in den speeltuin, bijzonder druk.

DE ERFENIS ***** DOOR SIMON MOS

Er heerschte een loome stemming in het vertrek. Het licht van buiten werd getemperd door de neergelaten lancaster-rolgordijnen, waarvan de wollen balletjes tot bijna in de vensterbank hingen. Alleen door een smalle spleet, langs een der ramen, viel, door de felschijnende najaarszon, een helle straal schitterend licht, die zich in een rechte lijn, op het zwart-met-rood gevlekte vloerkleed, scherp fonkelend afteekende.

Juffrouw Helena Poppelstok, gekleed in een effen japon, van zwarte stof, bracht van tijd tot tijd haar met eau-de-cologne gedrenkten zakdoek naar haar neus en oogen, en zuchtte af en toe zwaar.

Toen ze een gerucht van oprijdende voertuigen vernam, haastte ze zich te bukken, om in deze houding onder de gordijnen, door de balletjes-franje, naar buiten op straat te kunnen zien. Daar zag ze eerst den lijkwagen langzaam voortrijden; de hooge, zwarte bibberpluimen op de koppen der paarden, gingen beurtelings met kracht omhoog; de dragers, in twee rijen achter den wagen, volgden met langzamen sleeptred; daarachter ging één volgkoets, ook in sukkengang.

Juffrouw Poppelstok keek den stoet na, zoover zij kon, tot aan den hoek der straat; even waagde zij het, het gordijn een weinig omhoog te tillen, doch liet het subiet weer vallen, daar zij meende, dat een juffrouw in de straat het bemerkt had.

Zij trad van het raam terug, en viel zwaar zuchtend in een leeren armstoel; zij bette haar verhit voorhoofd met de koele eau-de-cologne van haar zakdoek.

Nu was-ie heengegaan, haar goeie mijnheer, aan wien ze zooveel jaren achtereen twee kamers en suite, met een frissche slaapkamer had verhuurd, voor een schappelijken prijs. Nooit had ze een enkel woord met den braven man gehad. Altijs was ie dankbaar en tevreden. Nog zag ze hem, als den dag van gisteren, bij haar komen, om de kamers te huren. Hij had geen eigen meubelen; alleen een schrijfbureau, waar hij erg op gesteld scheen, moest een plaatsje hebben bij een der ramen. Voor dat bureau zat-ie dikwijls, ofschoon hij geen werkzaamheden om handen had, die geen uitstel konden velen; hij werkte dan wat voor z'n plezier, want het bleek al gauw, dat het mijnheer aan geld niet ontbrak. Op dat bureau lagen eenige papieren, en onder meer, ontdekte juffrouw Poppelstok eens, bij het stof-afnemen, een presse-papier, van glas, waarop een schildpad was aangebracht, die, toen zij den presse-papier een weinig verplaatste, met kop, staart en pooten allerlei ridicule bewegingen maakte.

"Hu, wat schrill," mompelde ze, en wist zoo gauw niet, hoe ze 't griezelige ding weer neer zou zetten.

Ze kon het niet onder zich houden mijnheer te vermelden, hoe akelig naar ze dat rare beest had gevonden, en ze sprak haar verbazing uit, hoe mijnheer zoo iets dagelijks voor zich wilde zien.

Maar mijnheer had haar toen verteld, dat aan dat voorwerp voor hem herinneringen verbonden waren, die hij moeilijk zoo kon mededeelen, doch dat het een souvenir was van bijzondere waarde, en dat hij dus verwachtte, dat ook de juffrouw dien presse-papier zou weten te eerbiedigen.

Toen juffrouw Poppelstok vernam uit welken hoek de wind waaide, kon zij haar huik er naar hangen, en trachtte ze weldra haar verzuim goed te praten, door te verklaren, dat het dan verander-

de, en dat ze nu toch ook vond, dat het een zeer mooi en degelijk voorwerp was, iets héél bijzonders, dat was zeker. Ze zou er erg voorzichtig mee zijn, dat belooft ze. En als ze naderhand op de kamer kwam, kon ze niet nalaten, telkens weer te beamen, dat het toch zoo mirakel mooi was, bepaald zeldzaam, en dat ze het nog nievers ergens gezien had.

En nou was-ie dood. Dat wil zeggen: de mijnheer, die de kamers had gehuurd. Zoo plotseling. 't Was of-tie er 'n voor gevoel van gehad had, de

uitgestrekte bosschen. En dat zou nou allemaal aan die familie komen, menschen, die zich al bitter weinig om hem bekommerd hebben. Soms had ze wel eens gedacht aan de mogelijkheid, dat-ie ook haar in z'n testament een plaatsje zou hebben ingeruimd. Zij meende 'n enkelen keer, dat-ie daarop wel eens zinspeelde, maar ze had er tegenover vreemden nooit iets over losgelaten. Dát was zeker, als er iemand wat toe kwam, was zij het. Zij had mijnheer altijd goed verzorgd, dus zou het niet zoo

erg bijzonder zijn, als mijnheer z'n dankbaarheid wilde toonen. Dezen middag zou de notaris komen, om het testament bekend te maken en een en ander te regelen, met het oog op de uiterste wilsbeschikking van den overledene. Dan zou zij wel vernemen, of die goeie mijnheer ook aan haar gedacht had.

Zij zuchtte weer zwaar en diep.

Een luid wielengeratel kondigde de terugkomst aan van het volgrijtuig. Kort daarna stommelden de familieleden van juffrouw Poppelstok de trap op. Eerst Kobus, haar oudste broer, een schoenmaker, daarna haar zwager Tienus, een timmermansbaasje en toen haar andere broer, Janus, een agent in levensverzekeringen. Zij deponeerden hun hooge hoeden, waar ze geen raad mee wisten, op de canapé en op een kastje. En toen werd de familie verzocht maar plaats te nemen, daar een stukkie eten best zou smaken, naar juffrouw Poppelstok opmerkte. Een heerlijke geur van sterke koffie doorzwemelde de kamer, toen Geertje, het dienstmeisje, een dampenden pot binnen bracht. Twee groote schalen met gesmeerde broodjes, eenige glazen schoteltjes, gevuld met worst en rookvleesch en een stuk oude zoetemelksche kaas, onder een stomp, noodigden tot toetasten. En weldra lieten de gasten zich niet onbetuigd, en sloegen in de diverse voorraden aanzienlijke bressen. Ze aten best, daartoe niet weinig aangeemoedigd door hun zuster, die maar al te goed wist, dat deze uitgaven immers in rekening konden worden gebracht.

"Ik ben altijd maar weer blij," zei Kobus, terwijl hij het vierde broodje op z'n bord nam, "ass" die akkevietjes maar weer achter de rug benne... ik ben der niks niet geschikt voor... 'k heb

't gedaan, om jou te pleziere, Leen, maar anders... ik ben der niet voor... dat mot 'k je wel zegge... ik zeg altijd maar... der is al lammenterigheid genogt in de wereld... wá zeg jij, Tienus?"

"Zoo is het!" beaamde de aangesprokene, "nee, dankie, Leen," vervolgde hij tegen juffrouw Poppelstok, die hem nog een krentenbroodje wilde opdringen, "ik zal niks meer gebruiken, hoor!... Ik heb me bekomst... 'n koppie koffie wel... dá zal nog wel smaken."

"Nee, ik niet," zei Janus, toen juffrouw Poppelstok met den koffiepot ook bij hem kwam, "ik zal der niet meer van gediend zijn."

"Messie!" bedankte ook Kobus, "ik heb m'n koppie al omgedraaid, zoo je ziet."

Toen het koffiegerei kort daarop door Geertje werd weggehaald, staken de heeren een sigaar op, met een bandje, uit een kistje op tafel geplaatst. Juffrouw Poppelstok ging naar het buffet, en nam er drie wijde kelkjes op houten voet uit, benevens een wijnglas met een geslepen rand van ruitvormige figuurtjes, en schonk den heeren een bittertje in, terwijl ze zelf een glas maderá nam, uit een langwerpige karaf, met zeer hooge, prisma-vormige stop.



Pas op, daar komen wij aan!

beste man, want nog niet zoo lang geleden had-ie z'n testament laten maken. Welke familie of-ie had, wist ze niet; ze dacht: alleen een paar neven, maar die woonden zóó ver af, dat ze niet bij de begrafenis tegenwoordig konden zijn. En nou had de brave man nog zonder familie of kennissen begraven moeten worden, als juffrouw Poppelstok daar niet voor gezorgd had. Daarom had ze haar broers en haar zwager verzocht haar te helpen, en dat hadden ze ook gedaan, en toen was er tenminste nog één volgkoets geweest. Zij had ook een grooten krans besteld, met prachtige witte zijden linten, waarop met zwarte letters: „Rust zacht” stond gedrukt, zodat mijnheer althans een nette, fatsoenlijke begrafenis had. De onkosten moest ze maar opgeven, had de notaris gezegd; nou ja, dat was tot daaraan toe, maar een mooie krans had ze best voor mijnheer over. De andere onkosten, dat spreekt, die wilde ze wel vergoed hebben. De familie moest dat betalen, dat was niet meer dan billijk. Mijnheer zou genoeg nalaten. Ja, ze geloofde wel, dat-ie heel rijk moest zijn. Tusschenbeiden liet-ie wel es wat los. Hij sprak meermalen over een villa, ergens aan de zee, met veel land en

Er werd geklonken en gedronken op den goeden afloop, en toen duurde het niet meer zoo heel lang, dat de kamer vol sigarenrook stond, vermengd met een prikkelenden reuk van sterke dranken.

„Da's goed merk,” zei Janus, zijn sigaar aan alle kanten bekijkend en den geur opsnuivend, „n soortement haffanna, zou 'k zoo zegge.”

„Meneer rookte ze altijd,” lichte juffrouw Poppelstok toe, „die wist wel van goeie merke.”

„Hij was ter toch maar gauw uit,” sprak Kobus, die door zijn zuster weer op het chapiter van den overledene werd gebracht.

„Dat was-tie,” gaf Tienus toe, „en jij hebt der maar de grootste schaa van, Leen!”

„Zeit u dat!” bevestigde juffrouw Poppelstok, „zoo'n goeie meneer krijg je nooit meer terug.”

En weer zuchtte ze diep, terwijl zij haar zakdoek aan haar oogen bracht.

„Nou, nou,” suste Kobus, „papperlepap!.. Nôôit meer.. da's wel 'n beetje sterk, wâ zeij, Fienus?”

„Dâ zeg ik ook,” beaamde deze, „je weet nie wâ je nog es weerom krijg.”

„In elk geval,” concludeerde Janus, „zal-ie zich wel goed verzekerd hebben.. 't Spijt me nog altijd, dat 'k 'm niet gekregen heb.. 'k was net effetjes te laat.”

„Hij zal 'n aardige bom duiten nalaten,” veronderstelde Kobus.

„Tenminste, volgens Leen, zat-ie der goed in,” zei Tienus.

„Och, me lieve mensch, hij was schat-rijk,” sprak juffrouw Poppelstok, „dat is ie wel zeker.. nou ja, hij noemde nooit een bedrag.. maar-ie knipte dikkels papiertjes van allerhande grootte en van differente kleuren.. koepontetjes, noemde-ie dat.. zoodat ik maar zeggen wil... zoo iemand is niet onbemiddeld.”

„Vast niet!” was het oordeel van Janus. „En wie zou dat nou allemaal krijgen?” vroeg Tienus.

„Nou,” antwoordde Kobus, een slok uit z'n glaasje nemend, „zoo-as Leen zei, heb-ie niet veul fermie, dus ik presemeer, asdat Leen der op avontuur wel op kan rekenen, 'n plaasie in 'z'n testament te hebben.”

„'t Zou niet meer as billik weze,” gaf Tienus toe, „dat-ie om Leen gedocht had.”

„Netuurlik!” was ook de meening van Janus, „het komt der eerlik toe.”

Juffrouw Poppelstok zuchtte aanhoudend zwaar, nam weer 'n extra scheutje eau-de-cologne op haar zakdoek, duwde den doek telkens tegen haar reukorgaan en snoof behaaglijk den scherp geur op. Toen knikte zij eenige malen, ten bewijze, dat zij het met haar familieleden volkomen eens was, en sprak daarna:

„Ja, dat zal-ie wel gedaan hebben.. want, och! het was zoo'n goeie man.. o, zoo'n bovenste beste... die veel voor 'n ander over had.. Maar anders.. och, ik ben met 'n kleinigheid tevreden.”

„Nou, da's ook wat.. dat hoef je niet,” sprak Kobus, „me dunk, een paar duzend gulde komme je toe, zou 'k meenen.”

„Kom nou,” minachtte Janus, „dat zou toch verachtig wat moois zijn, astie der niet méér zou geve.”

„Wie weet, krijgt ze de villa,” opperde Tienus, „dan is ze ook best af.”

„Jawel, as ze de grond en de bosschen der bij krijgt,” oordeelde Janus.

„In dâ geval,” zei Kobus, „dan doek je de heele santekraam hier op, en je gaat er zêlf wonen.”

„Nou, dat weet 'k nog niet,” zei juffrouw Poppelstok, „zoo an de zee.. da's voor iedereen niet goed.”

„Koman, wat zâ je je druk maken,” sprak Tienus, „wil je der zelf niet wonen, dan verhuur of verkoop je de boel.”

Juffrouw Poppelstok zuchtte weer, en

KRUISWOORDENRAADSEL No. 5.

Wij ontvangen meermalen kruiswoordenraadsels van abon-
né's, die zij ons vriendelijk ter beschikking stellen voor plaat-
sing. Inplaats van een dergelijk raadsel op te lossen, hebben zij
er een gemaakt, wat zeker ook een aangename bezigheid is.

Maar.....
Aan de meeste dier ingezonden kruiswoordenraadsels ont-
breekt iets. Alles komt uit, de woorden horizontaal en vertikaal
zijn allemaal uitstekend... op één na, dat men ten slotte niet
kon vinden en maar... vergat.

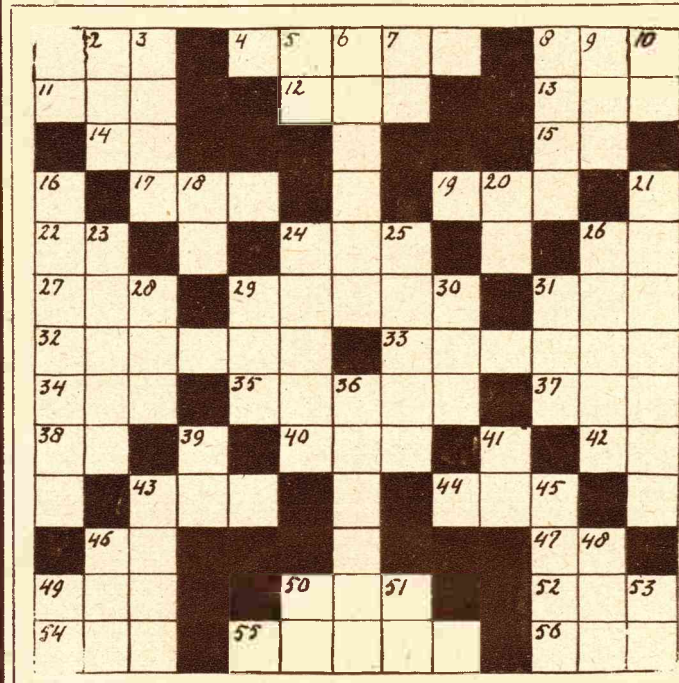
Ja, juist die laatste woorden, daar zit de moeilijkheid; ook
hier is het: de laatste loodjes wegen het zwaarst.

Ook zijn er personen die de woorden in de verkeerde vakjes
laten beginnen. Als het een woord van vier letters is, dat ze
kunnen gebruiken en er zijn vijf leeg vakjes naast elkaar,
dan beginnen ze eenvoudig in het tweede vakje en zetten daar
een nummer is. Dat is wel heel eenvoudig, maar het deugt nu
eenmaal niet.

Weer anderen zijn er, die wel horizontaal goede woorden heb-
ben, maar waarvan de letters vertikaal geen woorden vormen.

Om kort te gaan, van al de ingezonden opgaven — het zijn
er zooveel, dat we heusch niet iedereen afzonderlijk beantwoor-
den kunnen; uit bovenstaande kan ieder nu wel nagaan of
zijn inzending goed was — zijn er maar heel weinig die geheel
aan alle eischen voldoen.

Wij plaatsen hieronder als Kruiswoordenraadsel No. 5 een
inzending van den heer De Jaeger uit West Grafdijk. Hoewel
ook deze niet geheel onberispelijk was, was ze toch met enkele
kleine wijzigingen goed te maken en daar ze ons overigens zeer
verdienstelijk leek, hebben we die wijzigingen aangebracht en ook
de omschrijvingen der te zoeken woorden hier en daar gewijzigd.



GEGEVENS VOOR HET VINDEN DER KRUISWOORDEN.

- | | |
|--|--|
| 1 voorzetsel | 4 tamelijk. |
| 2 collo | 8 meisjesnaam. |
| 3 Maleisch woord voor gewoonte. | 11 loopt door bosschen. |
| 5 uitroep. | 12 vindt men in groote hui-
zen. |
| 6 schouwburgang. | 13 ligt tusschen bergen. |
| 7 reeds. | 14 meisjesnaam (afkorting). |
| 8 stand. | 15 aanstaande (afkorting). |
| 9 bedekking. | 17 delfstof. |
| 10 reeds. | 19 rond voorwerp. |
| 16 zijn de meeste jongelui niet
voor hun plezier. | 22 tweehoevig dier. |
| 18 voorzetsel. | 24 spoedig. |
| 20 spil. | 26 muzieknoot. |
| 21 deurwachter. | 27 loterijbriefje. |
| 23 reeds (Maleisch). | 29 als goed en deugdelijk
gemerkt. |
| 24 bewoners van een der
Scandinavische landen. | 31 Engelsche aansprektitel. |
| 25 bouwland. | 32 patroon voor stof of
behangelpapier. |
| 26 doktersvoorschrift voor
maaglijders. | 33 staartster. |
| 28 welan. | 34 meisjesnaam. |
| 29 angstschreeuw. | 35 lawaai. |
| 30 vat. | 37 vierkante steen. |
| 31 zware zoete wijn der
Canarische eilanden. | 38 merk v. d. Zeeuwsche
chocolade. |
| 36 een zoogdier. | 40 gek. |
| 39 rivier in Italië. | 42 voorzetsel. |
| 41 onderdeel van een kast. | 43 draadloze noodkreet. |
| 43 onderhuidsch vet. | 44 ton. |
| 45 tabakstentoonstelling. | 46 voorzetsel. |
| 46 lyrisch gedicht. | 47 jaaraanduiding (afkor-
ting). |
| 48 schepenherstelplaats. | 49 plaats in Gelderland. |
| 49 voegwoord. | 50 hoofddeksel. |
| 50 vader. | 52 visch. |
| 51 meisjesnaam (afkorting). | 54 lichaamsdeel. |
| 53 id. id. | 55 schietwapen. |
| Horizontaal. | 56 roepnaam voor stations-
krantenjongen. |
| 1 grootvader. | |

juist wilde ze weer beginnen met nogmaals te verklaren, dat haar gestorven mijnheer zoo'n bij uitstek goed en degelijk mensch was, toen de notaris door Geertje werd aangediend.

Deze heer, in het volle besef van zijn waardigheid, nam, toen hij plaats had genomen naast juffrouw Poppelstok, met voornaam gebaar, zijn actetasch onder z'n linkerarm weg, en na die tasch geopend te hebben, zocht hij naar een stuk, dat hij, nadat hij het gevonden had, op tafel voor zich openvouwde en glad streek. Na de gla-zen van z'n gouden pince-nez met een tip van z'n linkerjaspand gewreven te hebben, plaatste hij deze op z'n neus, en maakte toen het volgende bekend:

„Juffrouw Poppelstok,” begon hij, „uw overleden commensaal heeft mij indertijd opdracht gegeven u met den inhoud van zijn testament wel in kennis te willen stel-
len....”

„Chut meneer,” zuchtte juffrouw Pop-
pelstok.

„En daarom,” vervolgde de notaris, „ben ik hier gekomen, om aan deze opdracht te voldoen.. en omdat het testament ook uw belangen voorstaat....”

„Och, 't was zoo'n goeie meneer,” snikte juffrouw Poppelstok, die meende, dat nu al-
thans nog eens te moeten verklaren.

„Zoodat ik,” ging de notaris verder, zon-
der acht te slaan op het gesnik van de juf-
vrouw, „u — ook in het bijzijn dezer getui-
gen....”

Hier hield de man der wet even op, en keek de familie van juffrouw Poppelstok bij beurten aan. En terwijl dezen knikten, alsof zij zooiets heel natuurlijk vonden, vervolg-
de de notaris:

„.... ik u kan mededeelen, dat aan eenige neven van den overledene een klein legaat is vermaakt....”

Janus keek Tienus en deze weer Kobus aan, alsof ze wilden zeggen: „Zie je wel, precies zooals we gedacht hadden, de neven krijgen 'n schijntje.”

„.... dat verder,” ging de notaris weer voort, „alle roerende, zoowel als onroe-
rende goederen, moeten worden..”

„Allemaal voor jou, Leen!” viel Kobus den notaris in de rede, „let op wat ik je smoes!”

„.... zullen worden verkocht,” las de notaris verder.

„O!-O!-O!-O!” riepen de familieleden van juffrouw Poppelstok tegelijk.

„.... doch dat juffrouw Poppelstok hier-
van zal ontvangen....”

Kobus knikte zijn zuster toe, als wilde hij zeggen: „Nou komt 't, Leen!”

„.... een glazen presse-papier, waarop een schildpad, met beweegbare ledematen....”
„Was je dâar zoo op gesteld, Leen?” vroeg Tienus, eenigszins uit het veld ge-
slagen.

„Ik vond dat beessie zoo aardig,” loog juffrouw Poppelstok, zooals zij dat ook altijd den overledene had wijsgemaakt.

„Wijders is er niets meer te vermelden,” zei de notaris koel, terwijl hij opstond en z'n actetasch weer opnam, „alleen dâ stuk is voor u.. de rest moet worden verkocht, en de opbrengst van de nalatenschap komt aan verschillende liefdadige instellingen, met welker opsomming ik u niet lastig zal vallen....”

„Dus krijg ik alleen....?” vroeg juf-
vrouw Poppelstok.

„Den presse-papier!” viel de notaris in, „anders niet!”

„Anders niet!... as die prespapier.. die vieze schildpad.. dat akelige beest..!” gilte juffrouw Poppelstok.

En terwijl ze blazend en zuchtend, en aanhoudend met haar zakdoek zwaaiend, achterover in haar stoel viel, schreeuwde ze:
„O, wat 'n bloedzuiger!”

Als prijzen stellen wij beschikbaar:

- 1 fraai rookstel, 1 fraai borstelgarnituur,
1 mooi theelichtje, 1 lederen sigarenkoker,
1 lederen portefeuille, 1 dozijn tafelmessen,
1 luxe beeldje, 1 luxe zakmes, 1 theekistje,
2 tabakspijpen, 1 fleschje eau de cologne,
5 boekwerken.

Oplossingen, uitsluitend op briefkaarten worden ingewacht vóór Donderdag 19 Maart aan het adres van den Prijsvraag-redacteur van „De Stad Amsterdam”, Keizersgracht 234, Amsterdam.

UITSLAG KRUISWOORDEN-RAADSEL 4
VOLGENDE WEEK.

ONS KINDERHOEKJE

DE VERLOREN APENOOT

Een vrije Woensdagmiddag in de lente!
Wat kun je dan beter doen dan naar buiten gaan waar de zoele wind langs je slapen strijkt? Dus zouden Janneke en Mieke naar de hei trekken met hun hoepels.

„Moeder, krijgen we wat lekkers voor onderweg?” vleiende Mieke.

„Hè ja, moeke, mogen we wat koopen?” vroeg Janneke.

„Nee kinderen, je weet wel, van gesnoep houd ik niets, maar jullie kunt ieder wat apenootjes van me krijgen,” zei moeder.

Ze ging naar de provisiekast en uit een grote blikken trommel gaf zij elk een paar handen vol apenootjes.

Janneke propde ze in zijn broekzakken. Mieke stopte de zakken van haar speelschort vol; dat was wel wat lastig, want daar vielen ze gemakkelijk uit.

Toen gingen ze op weg.

Ze schoten niet vlug op, want ze moesten de nootjes pellen en hun hoepel en stok meedragen. Eindelijk zei Janneke: „Nu moeten we maar even ophouden met eten, Mieke, en gaan hoepelen, anders komen we nooit op de hei.”

„Was nog wel een kwartier lopen, maar zij liepen hard achter hun hoepels en waren er nu in veel minder dan vijftien minuten.

De zon scheen en 't was er heerlijk warm.

Ze gingen zitten om uit te rusten van 't hollen.

„Kijk, daar gaat een witje!” riep Janneke.

„En nog een en nog een!”

„Wat vliegen ze leuk om elkaar heen.”

„Ik zou ook wel willen vliegen, en jij Janneke?”

„Als ik groot ben ga ik vliegen,” antwoordde deze beslist. „met een vlieg-machine.”

„En mag 'k dan mee?”

„Misschien.”

Zoo praatten de kinderen samen en tuurden naar de lucht en merkten niet dat er om hen heen een klein manneke bedrijvig rondtippelde.

Met vlugge bewegingjes duwde hij de takjes van 't heidekruid opzij en baande zich een weg naar een heel klein zandheuveltje. Daar krom hij tegenop en ging er op zijn gemak zitten. Zijn roode mutsje gloeide in de zon. Met glimlachende oogjes keek hij naar de beide menschenkinderen. Hij kon hier hun gesprek hooren en alles overzien. Dat vond hij heerlijk. Zooiets deed hij veel liever dan sprokelen met de broers of thuis schoonmaken. En zijn Kabouterbroeders lieten hem gaarne dit plezier, want als hij thuis kwam, had hij altijd wat te vertellen en de lange winteravonden hield hij hen bezig met de verhalen van zijn avonturen.

Hij vond het jammer dat Janneke en Mieke zoo gauw opstonden. Over die vlieg-machine had hij veel meer willen hooren.

Janneke liep vooruit.

Mieke bleef ineens staan. Wat deed ze toch? Opeens rolde er een nootje tot vlak bij 't heuveltje, waar de Kabouter lag.

„t Meisje bukte zich en raapte verscheidene van die dingen op, maar dat ééne zag ze niet.

„Wat voer je toch uit?” riep haar broertje.

„Och, 'k heb mijn nootjes laten vallen,” was het spijtige antwoord.

„Raap ze dan op,” riep hij terug.

„Dat doe ik al, maar ik ben er nog één kwijt.”

„Nou, laat die dan maar liggen en schiet op,” riep hij ongeduldig, „anders komen we nooit bij

En Mieke zag niets, nam haar hoepeltje en liep op een holletje naar Janneke toe.

Toen liet de Kabouter zich van zijn hoge zitplaats glijden, bekeek den apenoot van alle kanten, streek eens door zijn baard en besloot toen, 't ding naar huis te brengen.

Hij trachtte het op te tillen. Ha! dat viel mee, zoo heel zwaar was 't niet, maar wel groot voor 't kleine manneke.

Hij liep zoo vlug zijn kleine beentjes hem dragen konden. Af en toe rustte hij even, dan ging hij dapper verder.

Moe en warm kwam hij tenslotte aan 't Kabouterhuis.

Op een paddestoel voor de huisdeur zat de Oudste. Hij las in een groot oud boek over Kaboutergeschiedenis en was daar zoo in verdiept, dat hij eerst opkeek toen zijn broeder voor hem stond en den apenoot voor hem neerlegde.

„Wel, wel,” zei hij en keek over zijn bril heen den Kabouter aan, „wel, wel, dat is een buitengewone vondst.”

„Wat is 't eigenlijk?” vroeg de ander.

„Dat is een noot,” zei de Oudste, die heel wijs was, „een noot die heel ver hier vandaan groeit en die heel lekker smaakt.”

Nu lachte de ander, klapte van blijdschap in de handen en gooide z'n mutsje omhoog.

Dadelijk kwamen nu de broers aanloopen om te zien wat er aan de hand was.

Op bevel van den Oudste werd de noot door twee Kabouters met hun bijtjes gekliefd. De bast week open en daar lagen drie mooie nootjes in hun roode pakjes.

De pakjes werden uitgedaan en van de nootjes werd een heerlijke pastei gemaakt waar alle Kabouters 's avonds van smulden, toen Mieke allang niet meer aan den verloren apenoot dacht.

JETTY DE VRIES.

HAAR VOETEN VERGETEN.

Een dominee kwam een vrouwtje uit zijn gemeente bezoeken. Maar 't was juist waschdag en ze had het veel te druk om bezoek te ontvangen. Toen ze hem dus zag aankomen, verstopte ze zich achter een droogrek, en riep haar zoontje toe: „Zeg maar dat ik niet thuis ben.”

De dominee komt binnen en vraagt:

„Waar is moeder?”

„Moeder is niet thuis, dominee; even een boodschap in 't dorp doen.”

Maar de dominee zag dat de waschtobbe dampste en keek rond, ook naar den vloer vlak onder 't droogrek. „Nu,” zei hij, „dan moet je maar van mij aan moeder zeggen, dat zij vooral als ze weer naar 't dorp gaat, niets vergeet. Ik geloof dat zij vandaag haar voeten vergeten heeft.”

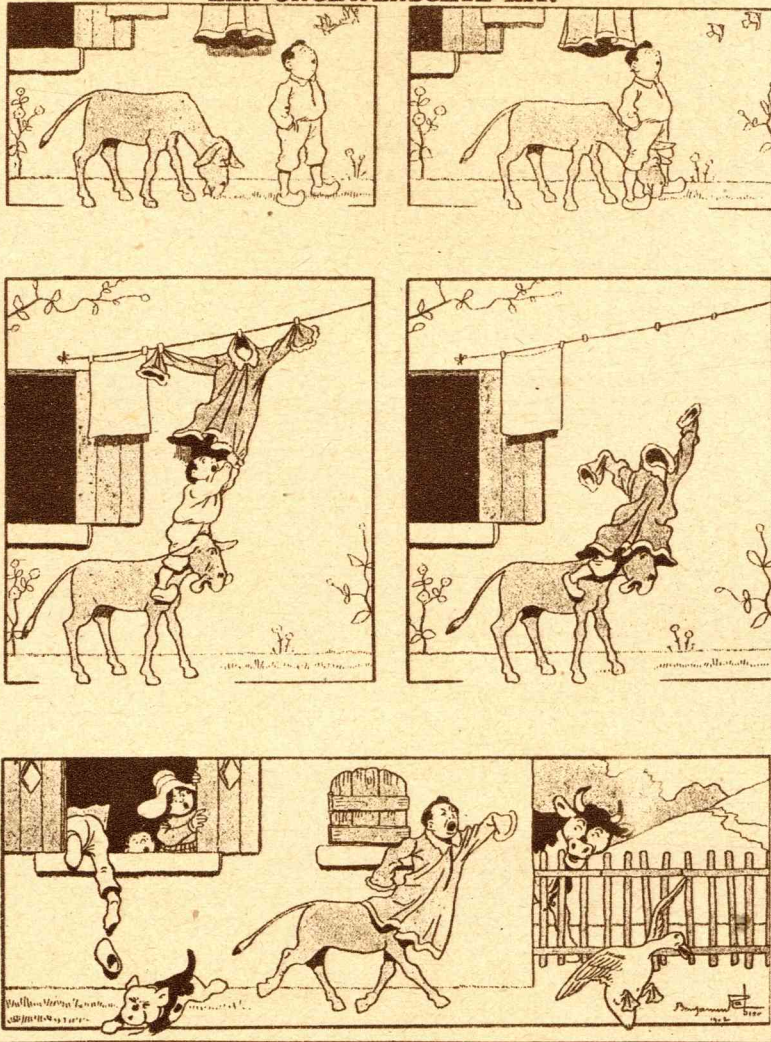
LUCIFERSKUNSTJE

	1	2	3
4	5	6	7
11	8	9	10
	12	13	14
		15	

Men legt 15 lucifers in 5 vierkantjes op nevenstaande manier

Nu mogen er maar drie lucifers weggenomen worden en toch moeten er drie aan elkaar sluitende vierkantjes overblijven. Probeer dat eens!

EEN ONGEWENSCHTE RIT.



„t Uilenboschje.”

Mieke zuchtte, keek nog eens goed op den grond.

De Kabouter hield zijn hartje vast, hij hoopte dat zij den apenoot niet zien zou.

SCHADUWBEELDEN

HET KONIJN.

Houding: De mouwen opgestroopt, als in fig. 1. De rechter benedenarm horizontaal, de elleboog vrij, niet tegen het lichaam; de palm der rechterhand naar beneden gekeerd, de pink en de ringvinger ingetrokken, zóó dat de toppen tegen de handpalm, in de hand komen te liggen. De overige drie vingers gestrekt.

De linkerhand op de rechter, zóó dat de bovenvlakken op elkander rusten en de polsen elkander aanraken, de linkerelleboog tegen het lichaam. De pink van de linkerhand gesloten en in de holte der hand teruggetrokken; de wijsvinger gebogen, met den top tegen dien van den duim; de middelvinger en ringvinger uitgestrekt, zonder elkander te raken.

Om het schaduwbeeld te doen bewegen, late men het konijn op de achterpooten zitten; men buige den kop wat voorover, brenge de voorpooten tegen den bek en beweeg ze heen en weer, zooals de konijnen doen, als ze zich wasschen; tegelijkertijd beweeg men de ooren.

Eens voor altijd herinneren wij er hier aan, dat bij de oefeningen in het bewegen der schaduwbeelden niet naar de handen worde gekeken, maar naar de uitwerking op het scherm.

DE TWEE KONIJNEN.

Beide handen plaatse men in dezelfde houding, als bij het schaduwbeeld van het enkele konijn voor de linkerhand is aangegeven (fig. 1); men houde ze als in fig. 2 is voorgesteld.

Het achterste konijn late men beurtelings over het andere heen springen en zijn plaats innemen, terwijl men dit laatste een weinig achteruit laat gaan.

De ooren worden altijd door bewogen, zonder dit te overdrijven.

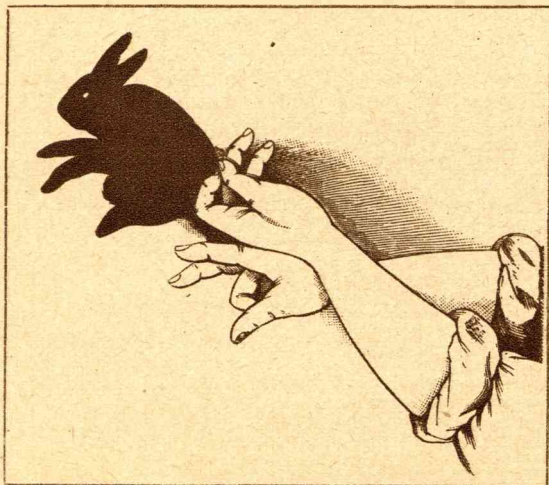


Fig. 1.

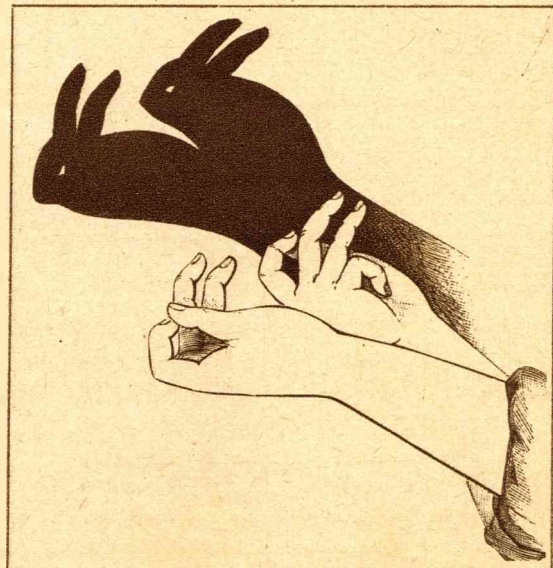
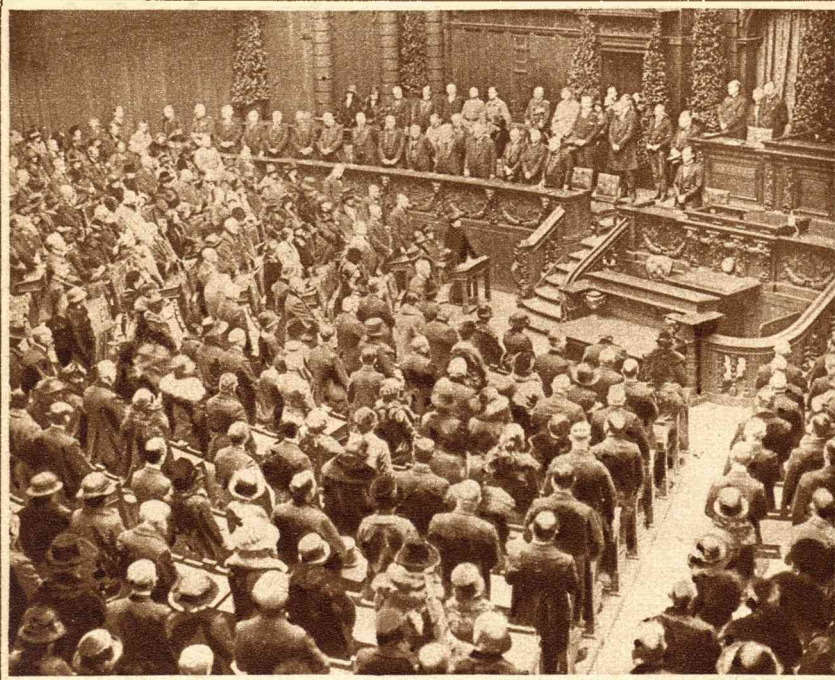


Fig. 2.

WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS



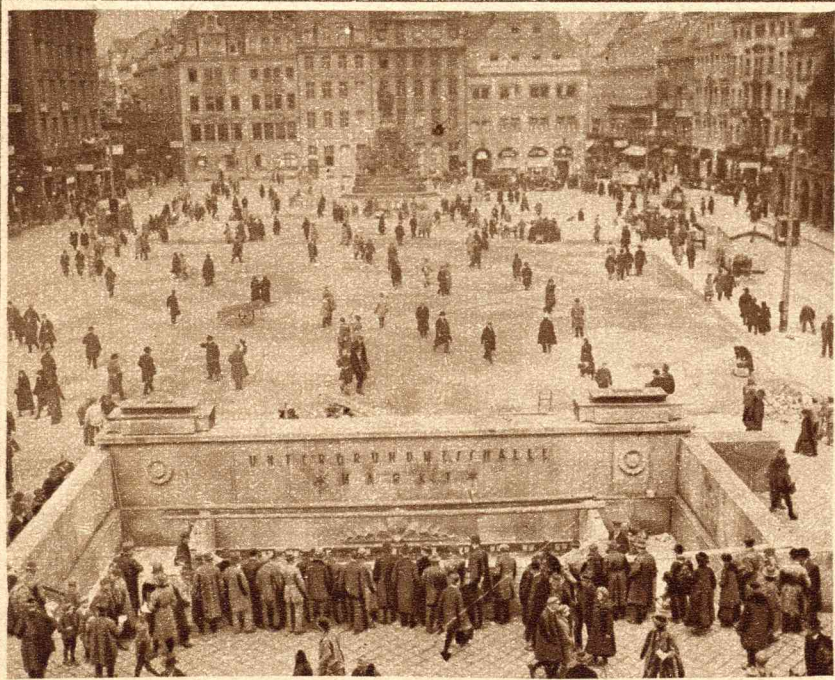
Zaterdagmorgen is, na een operatie, die aanvankelijk goed gelukt scheen, president Ebert te Berlijn in den ouderdom van 54 jaar overleden. Naast het portret van het overleden Staatshoofd geven we hierboven links een afbeelding van het vervoer van het stoffelijk overschot van het ziekenhuis, waar de heer Ebert verpleegd werd, 's-nachts om 12 uur naar zijn woning en rechts: De Vereniging Reichsbanner Schwarz-Rot-Gold houdt, 's-nachts om 12 uur, op de Gendarmenmarkt te Berlijn een demonstratie ter eere van den verscheiden president.



Ook de Rijksdag-afgevaardigden hebben de nagedachtenis van President Ebert geëerd. Staande hebben zij, in de zittingszaal van den Rijksdag, het bekende lied „Ich hatt' einen Kameraden" gezongen.



De jongste koning der wereld, zij het dan een koning in ballingschap, is de 13-jarige Koning Otto van Hongarije, zoon van Keizer-Koning Carl van Oostenrijk-Hongarije. Hij is hier afgebeeld met zijn vier broertjes en drie zusjes.



De Leipziger Messe heeft ons dit jaar met een paar nieuwtjes doen kennismaken. In de eerste plaats was voor het eerst het ondergrondse Messe-gebouw in gebruik genomen, waarvan men hier links den ingang ziet afgebeeld. Daar de Messe steeds in omvang toeneemt en daardoor de gebouwen waarin zij wordt gehouden steeds verder uit elkaar komen te liggen, wat voor de bezoekers een groot ongerief is, heeft men zijn toevlucht genomen tot het maken van een ondergrondse Messe-hall, waarvoor men niet buiten de eigenlijke stad behoefde te gaan. Daar evenwel ook de bestaande gebouwen reeds ver uit elkaar liggen, heeft men dit jaar voor het eerst een dienst van electromobielen ingesteld waarmee de bezoekers snel van het eene gebouw naar het andere gebracht kunnen worden, want ook hier geldt het in hooge mate: tijd is geld.



DE VROUW EN HAAR RIJK



Het nieuwste Parijsche hoedenmodelletje voor den avond: 'n groene bol met garneering van zilverageborduurde spiralen.

ELEGANTE FANTASIESCHORTEN.

Onze smaak wordt hoe langer hoe verfijnder. Wij zoeken de élégance overal in door te voeren. Wij willen zoowel op straat, in de feestzaal, als wel in ons huis, zelfs in de keuken, (het toch meer speciale heilgdom der vrouw) er goed en smaakvol uitzien. Het vrééselijk-practische, maar daarom niet altijd mooie huishoudschort van grijs katoen bestaat voor ons gewoon niet! Wij hebben een heel wat aardiger en toch niet onpractische bescherming voor onze japon!

Onder het bereiden van het middagmaal dragen wij het liefst geen gekleurd schort. We kunnen dit onder dezen arbeid wel licht besmeuren en dan is een wit schort gemakkelijker te reinigen. Ook valt het onder de regelen van zindelijkheid en hygiëne, dat wij lichte, heldere kleeding dragen over onze andere kleeeren heen, wanneer wij in de keuken werkzaam zijn.

Wij kiezen daarom een niet al te dikke katoenen stof of een aardig gebloemd neteldoekje, wat wel zoo mooi is. Het maaksel kan van een aardig uitzienende stof heel eenvoudig zijn, echter moet het schort de heele japon bedekken en ziet het er dus op het eerste gezicht meer uit als een japon dan als een schort. De onderkant kan in schulpen gefestonneerd worden of met een tusschenzetsel van linnen kant worden verrijkt.

De fantaseschortjes, welke wij dragen onder de kleine huishoudelijke werkjes, zijn dikwijls van tweeërlei stof samengesteld, meest van liberty-satinet, satin of foulardine en worden in gecombineerde kleuren verwerkt.

Ook een zwart satijn schortje van een elegant model, hetwelk rekening houdt met den vorm der japon, welke men draagt, is een smaakvol kleedingstukje, vooral wanneer men dit weet te borduren

met goed-gekozen kleuren zijde. De hals is vrij diep uitgesneden en deze schortjes hebben geen mouwen.

Zeer coquette, nuffige dingetjes zijn de korte schortjes van voile of batist, welke geborduurd kunnen worden met den kruissteek.

Deze schortjes maakt men van $\frac{1}{2}$ Meter stof en ze zijn twee-deelig, te weten: een bovenstuk van circa 40 c.M. en een onderstuk van 55 c.M. in het vierkant. Het bovenstuk, ook wel het hartje genoemd, knippe men rond of puntig en bevestig het met een open zoom of gewonen steek aan het ingerimpelde onderstuk. Den kruissteek kan men naar eigen smaak aanbrengen: of rondom het geheel of in ruiten over de stof.

Boven aan het hartje, in het midden, naaie men een lint, hetwelk kruislings over den rug valt en opzij of van voren wordt vastgestrikt.

ANNIE M. M.

TEGEN DE CONCURRENTIE DER VROUW.

Daar is een tijd geleden te Londen een eigenaardige vereeniging opgericht. De mannen gaan er gebukt onder het steeds toenemende succes van „de vrouw” in handel en industrie. De beste betrekkingen worden hun voor den neus weggekaapt en zij voelen den grond onder hun voeten wegzinken.

In dezen tijd van mannen-leed en mannen-ellende is een jonge huisvader op een ingenieus denkbeeld gekomen; hij heeft met eenige lijdensgenooten een vereeniging opgericht met het doel alle vrouwelijke „concurrenten” zoo spoedig mogelijk in het huwelijk te lokken. Om dit doel te bereiken, zal de vereeniging gezellige avondjes, danspartijen en dergelijke geven voor ongetrouwde danes en heeren uit den handel. De liefde moet dan voor het overige zorgen; niettemin zal de vereeniging deze nog wat helpen door voordrachten over „de maatschappelijke beteekenis”, de „ethische waarde” en „het nut van het huwelijk”.

Maar daarmee acht zij haar taak nog niet vol-



De nieuwe „harem”-voile, die alleen de oogen bedekt en, zooals de foto toont, bijzonder flatteus genoemd kan worden.

het huis en op den koop toe nog 15 pond sterling speldegeld. Dat kan op gemakkelijke wijze maandelijks worden terugbetaald. Dan zijn er nog premien: is het eerste kind een meisje, dan krijgt de jonge moeder twee pond, is het een jongen, dan krijgt zij drie pond sterling. Bij het zesde kind — en zoo verder — worden weer premien toegekend. Want

de leden zien in den kinderzegen een bevestiging van den huwelijksband: terwijl de mogelijkheid, dat de vrouw nog eens tot haar beroep zal terugkeeren, van jaar tot jaar geringer wordt. De kinderen worden verder volgens de grondstellingen der vereeniging opgevoed en vormen zoo de nakomelingen der leden.

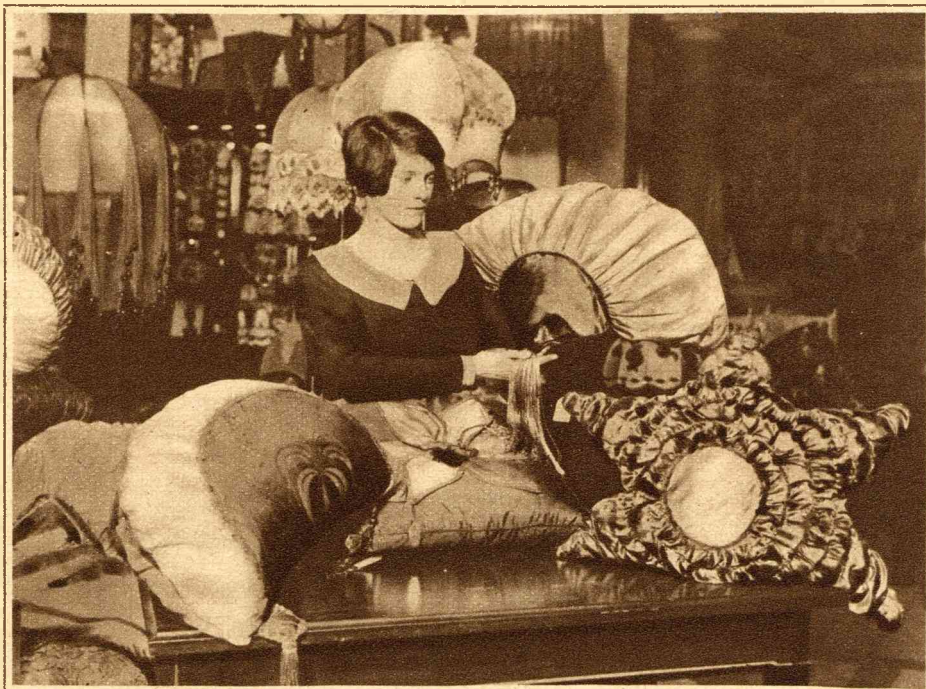
De vereeniging voorziet in haar financiën door gewone en buitengewone bijdragen. Tot de buitenwone behoort ook de opbrengst van een loterij, die de regering gaarne heeft toegestaan, omdat de vereeniging de toeneming der bevolking bevordert wil.

Het succes van deze vereeniging was de eerste maand al schitterend; verloving volgde op verloving. En loopt weer een jonge man gevaar door een jonge dame te worden verdrongen, dan wordt de „delinquent” op een feest genoodigd. De bedreigde doet een aanzoek, of een vriend springt in de bres; en het komt zelden voor, dat zij „neen” zegt. Want het huwelijk schijnt voor „de vrouw” toch altijd nog boven boekhouden, typewriten en dergelijke te gaan.

WEET GE....

Weet ge....

dat ge voor koude dagen uw huisgenooten zoo'n plezier kunt doen, door hun voor den nacht een voetenzak te maken van oude wollen dekens of van molton. 't Is niet plezierig, die koude lakens.



Een aardige verzameling moderne kussens. Bijzonder het pauwe-staart model, dat de exposante toont, valt door zijn originaliteit wel op.

bracht. Ter aanmoediging van de vrouwelijke kandidaten heeft de vereeniging nog „gunstige voorwaarden”. Een jonge dame uit den handel, die in het huwelijk treedt, krijgt het eerste jaar van haar huwelijk vrij wonen in een snoezig huisje, verder een crediet voor de geheele inrichting van

HET HOEKJE VOOR DE WINTERAVONDEN

Ditmaal geven we eens een drietal raadseltjes op, waaraan we weliswaar de oplossing onmiddellijk toevoegen, maar waarvan men toch alleen aardigheid kan hebben, door niet aanstonds die oplossingen te lezen, maar eerst eens te gaan nadenken of men ze ook zelf kan vinden. Als men dat 's-avonds in den gezelligen huiselijken kring doet, kan het een aangenaam half uurtje verschaften.

Hier zijn de raadsels:

1. Wat ruikt het meest in een parfumeriewinkel?
2. Wat wordt lichter, naar gelang men er meer in doet?
3. Welke overeenkomst is er tusschen een ge-

rucht en een kus?

Hier volgen de oplossingen, lees voorloopig niet verder.

3. Beide gaan van mond tot mond.
2. Een plank waar men gaten in boort.
1. De neus natuurlijk.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 60 ct.)



In de duinen bij Katwijk wonen in de kazematten, die daar tijdens de mobilisatie zijn aangelegd, met toestemming der autoriteiten twee gezinnen, wier woningen onbewoonbaar verklaard zijn. Links De ingang der holwoningen. Rechts: Een der woningen, 5 x 2 M. in oppervlakte, van binnen. De schietgaten dienen als vensters.



Zondag is het Rotterdamsche Sparta, voor den aanvang van den wedstrijd tegen Bloemendaal, naar aanleiding van het behalen van den kampioentitel gehuldigd. Tal van sprekers voerden het woord. Hierboven de toespraak door den heer v. d. Ende, eerlid en een der oprichters van Sparta.



Zaterdag heeft in de Wassaarsche duinen een schitterend geslaagde slijpacht plaats gehad van de Koninklijke Nederlandsche Jachtvereniging. De meet was bij den Wassaarschen Slag, het eindpunt aan de Oude Deyl. Hierboven een kijkje op den stoet in de duinen. Op den achtergrond de Slag.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

■ Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen ■
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURGWAL 57-59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

DUYVENSZ' WIJNHANDEL

HAARLEMMERSTRAAT 110, TEL. 49385

Roode Bordeauxwijnen per 1/1 flesch vanaf f 0.85 tot f 4.—
Witte Bordeauxwijnen " 1/1 " " f 1.— " f 3.50
Samos en Muscaatwijnen " 1/1 " " f 0.90 " f 2.—
Witte of Roode Portwijnen " 1/1 " " f 0.90 " f 2.20
Zoete Bordeauxwijnen p. 1/1 fl. f 1.—, Gallipoli p. 1/1 fl. f 1.—
Zoete Spaansche wijn p. 1/1 fl. f 1.50, Tokajier p. 1/1 fl. f 1.20
Fijne Hollandsche Likeuren p. 1/1 fl. f 2.—, f 3.—, f 4.—
Rum, Citroen, Arac Punch p. 1/1 fl. f 2.—, f 3.—, f 4.—
Prima gegarand. zuivere Advocaat per 1/1 fl. f 1.90, per 1/2 fl. f 1.—
Boerenjongens (kleine of groote rozijnen) per Literpot f 1.80
Boerenjongens " " " " 1/2 " f 1.—
Prima Oude Genever p. Literkruik f 4.—, p. 1/2 Literkruik f 2.10
Prima Oude Genever p. □ Literpot f 3.60, p. 1/2 Literpot f 1.90
Vermouth di Turino p. L. f 1.25, Vermouth Gancia p. L. f 1.60
Vermouth Cinzano p. L. f 1.60, Vermouth Cora per L. f 1.80

Aan degenen die mochten twi-
felen aan de qualiteit van onze
ADVOCAAT garandeeren wij
dat deze Advocaat,

à f 1.90 per heele flesch

concurrereet tegen de veel duurdere merken en vol-
doet aan de strengste eischen der keuringsdiensten

Huwelijk

Een verstandig man zal gaarne
trouwen met een meisje, dat goed kan
knippen. Zendt dan f 1.50 en deze bon
aan **Casano**, Bilderdijkstr. 15 rood,
Haarlem, en U ontvangt franco een
boek met duidelijken uitleg aangaande
knippen, waarin 74 modellen van
Dames- en Kinder- boven- en onder-
kleding. Tevens 4 apparaten waar-
van een ieder, zonder rekenen of
teekenen in 17 maten kan knippen:
blouses, japonnen, mantels, klokjassen,
klokmantels, kragen, sportpakjes, ma-
trozenpakjes, damespantolons en alle
onderkleding. Het boek bevat verder
uitleg en modellen voor het maken
van hoeden.

**Deze BON is geldig
tot 16 Maart.**

Zonder Bon f 3.60.
Remboursement 35 cent hooger.

NU IS HET DE TIJD voor
GELDERSCHE ROOKWORST
en dan met het loodje
ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

Bezuinigen

is het slagwoord van onzen
tijd. Voor den zakenman zijn er
verschillende wegen, die naar
dit doel kunnen voeren. Een
daarvan is zeer zeker dat hij zijn
advertentie's plaatst in die bladen,
waarvan hij kan veronderstellen
dat zij geregeld door een koop-
krachtig publiek worden gelezen

**DE STAD
AMSTERDAM**

is zulk een blad.
HET VERZEKERT SUCCES

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
**DE
LEESBIBLIOTHEEK,**

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA 'T GOEDKOOPSTE

**3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908**

Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en
gelezen door jong en oud is zeer zeker „De Stad
Amsterdam.” Dat het wordt doorgezien, bewijst ons de
enorme toezending van antwoorden die wij na uitschrijving op
ONZE PRIJSVRAGEN
mogen ontvangen. n bewijs van medeleven met alles wat
in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk
niet alleen de prijsvragen maar ook onze advertentie's
Kan een Adverteerder meer wenschen?

INTEEBENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op **DE STAD AMSTERDAM** à f 1.60 per drie maanden 1)
70.125 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

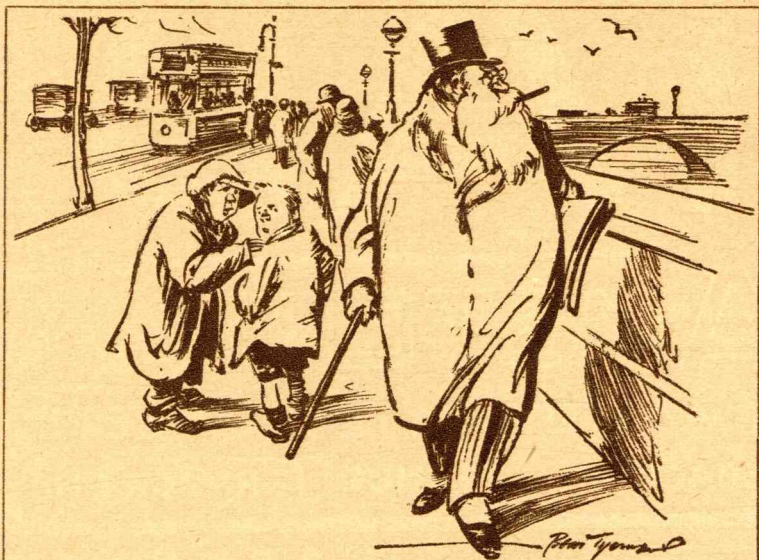
Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
KEIZERSGRACHT 234

PETROLEUMKACHELS

van
REEDERS
N.Z. Kolk 17
zijn
de Beste.

DE LAATSTE BLADZIJ



Zeg, jo, laten we die naloopen — met zoo'n boord kan-ie z'n sigaar nooit heelemaal op rooken. (London Opinion)

DEN DUIVEL BEGRAVEN.

Marietje kwam te laat op school, maar ze had een geldig excuus.

„Ik ben even blijven kijken omdat de duivel begraven werd.”

„De duivel? Hoe kom je daar bij?”

„Een meneer zei het. Hij zei: Arme duivel! Hij is maar drie dagen ziek geweest.”

GEEN BLAUWTJE?

„Is het waar, dat je een blauwtje hebt geloopen bij Corrie?”

„Nou — niet bepaald een blauwtje. Ze zei, dat ze het mij dadelijk zou laten weten, als ze gek genoeg werd om mij aan te nemen.”

NIET VERTROUWD.

Een oude neger kwam eens bij een dominé met een brief voor Onze-lieve-heer, waarin hij verzocht hem vijftig gulden te willen sturen, die hij zoo hard nodig had.

De dominé, geroerd door zooveel vertrouwen, sprak er met een paar kennissen over en het gevolg was, dan de dominé, enkele dagen later, den neger vijftien gulden — vijftig werd wat veel gevonden — kon ter hand stellen.

De neger stuurde weer een brief, door den dominé, om Onzelveheer te bedanken. Hij had echter aan die dankbetuiging toegevoegd:

„Als u me weer eens geld stuurt, wilt u het dan direct aan mij zenden? Dan krijg ik tenminste alles.”

TE OUD.

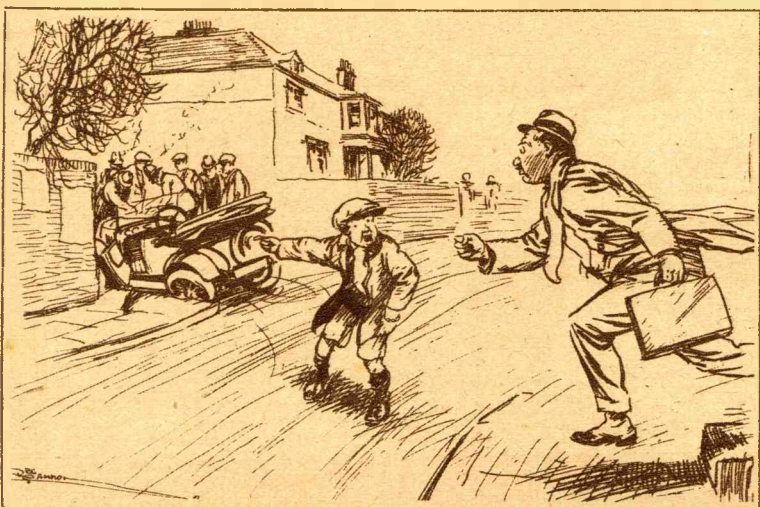
„Die roos op m'n hoed maakt me tien jaar jonger, vindt je ook niet?”

„Ja, je moest er 'n stuk of vier op zetten!”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.



GELUKKIG!
Mijnheer, ze wilden uw auto stelen, maar gelukkig zijn ze op den hoek tegen het trottoir gereden. (The Passing Show)

AANBEVELING.

Een rijke dame had per advertentie een gehuwd concierge gevraagd. Toen zij uit de vele sollicitanten er een had uitgezocht, vroeg deze, of mevrouw ook bezigheden voor zijn vrouw had.

„Nee,” was het antwoord, „ik heb een gehuwd concierge gevraagd, alleen omdat ik iemand hebben wil, die gewend is, de bevelen van een vrouw op te volgen.”

ZUINIGHEID.

„Als je nou maar een auto wilde aanschaffen, mannie, zou ik dezen zomer heel wat japonnen kunnen uitsparen.”

„Hoe zoo?”

„Wel kijk eens, als we de heele vacantie in een hotel gaan logeeren, moet ik toch wel 'n stuk of acht gekleede japonnen hebben, maar als we 'n auto hebben, kunnen we telkens in een ander hotel gaan en dan kan ik 't met één japon doen.”

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Singel 383 - Amsterdam - Telefoon 47400
Schrijfmachine Linten f 1.— p. stuk.

PRACTISCH.

Hij wilde haar ten huwelijk vragen, maar informeerde eerst voorzichtig:

„Kan je wel koken?”

Maar zij was ook practisch.

„Dat is een kwestie, die pas in de tweede plaats komt,” zei ze.

„Zoo? En wat komt er dan in de eerste plaats?”

„Eerst komt de vraag: Kan jij zorgen voor het benodigde om te kunnen koken?”

HET GEHEIM VAN DE KUNST.

„O meneer, wat schildert u toch prachtig! Ik zou het toch ook zoo graag leeren — wilt u me niet een beetje op weg helpen?” verzuchtte de jonge dame enthousiast.

„Wel, met plezier,” zei de schilder. „Het heele geheim van de kunst is, dat u de juiste kleuren uitzoekt en die op de juiste plaats neerzet.”

„O, is 't zóó eenvoudig? Dank u wel, hoor — ik ga 't dadelijk probeeren.”

ER IN GELOOPEN.

Twee vrienden ontmoetten elkaar weer eens na langen tijd en de een feliciteerde den ander nog eens met zijn verloving.

„Ik ben niet meer verloofd.”

„Niet? Nou, onder ons gezegd, dan feliciteer ik je eerst recht. Want ik hoorde, dat dat meisje van je zoo'n echte feeks was. Hoe ben je van haar af gekomen?”

„Ik ben heelemaal niet van haar af — ik ben met haar getrouwd.”



GEBS. PRINS OPTICIENS

Kerkstraat 52 b/d Leidschestr.
Bilderdijkstr. 68 b/d Clerqstr.
Tolstraat 93 b/d v. Woustraat
AMSTERDAM

DE VROUW EN HET GELD.

Hij had een vrouw met geld getrouwd, en dat had zijn voordeelen, doch het hinderde hem, dat hij door zijn vrouw en haar familieleden telkens weer aan die voordeelen herinnerd werd.

Liet hij verbeteringen aanbrengen in zijn boerderij, dan werd hem telkens verteld:

„Ja, maar zonder mijn geld zou het er niet geweest zijn!”

Op zekeren dag kwam hij vol blijdschap van de markt thuis met een mooi paard, dat hij heel goedkoop gekocht had.

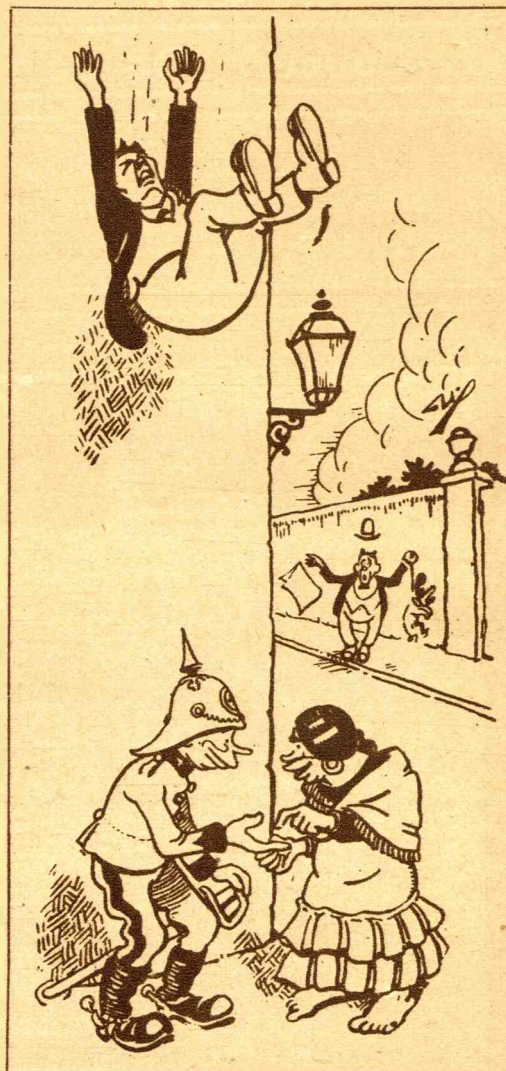
Met trots liet hij het dier door zijn burens bewonderen, toen ook zijn vrouw naar buiten kwam.

„Nou kijk eens vrouw, is het geen prachtbeest?” riep hij.

„Ja,” antwoordde ze, „maar zonder mijn geld zou het er niet geweest zijn.”

Nu werd zijn ergernis toch al te groot en zich niet langer kunnende bedwingen, riep hij woedend terug:

„Ja vrouw, en zonder je geld zou je er zelf ook niet geweest zijn.”



DE WAARZEGSTER.

U zult iets krijgen, wat u allerminst verwacht hebt. (Buen Amor, Madrid)

ZIJ KENDE ZE.

Moeder: „Wat is er gebeurd, kind?”

Dochter: „Het is voor altijd uit tusschen Fred en mij.”

Moeder: „H'm! Dan zal hij dus wel een paar avonden wegblijven.”

DAAROM WIST HIJ HET!

Dwasel: „Kom nou, hoe kan je nu zoo zeker zeggen, dat het er niet af kan bij je, om een eigen auto te houden!”

Weetal: „Ik heb er eentje!”

ZIJN OPINIE.

A.: „Wat is een bigamist?”

B.: „Iemand, die tweemaal dezelfde fout maakt.”

BEHALVE....

Advocaat: „Ik moet de heele waarheid weten, als ik je moet verdedigen; hebt u me alles verteld?”

Zijn cliënt: „Ja, behalve waar ik het geld verborgen heb.”